

OBITUARIES

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

ОПИС ЖИТТЯ ВІКТОРА ГАВРИЛОВИЧА БАГМЕТА

Віктор Гаврилович Багмет народився 15-го листопада 1927 року. Він був третьою дитиною в досить заможній родині, яка займалась сільським госпо-дарством. Його дід і батько мали єдину на цілу околицю парову молотарку, якою вони оперували, в той самий час обробляючи свою землю. Коли почалась советська колективізація, їхню землю забрали, Вікторового діда забили, і їхня родина втікла спочатку на Донбас, де вони працювали в кам'яно-вугільних копальнях, а пізніше переїхали жити в Запоріжжя.

Коли почалася Друга Світова Війна, їхня родина була розлучена. Вікторового старшого брата призвали в Советську Армію, а Німецька Армія, відступаючи з України, насильно завербувала Віктора, коли йому було тільки чотирнадцять років, і забрала його до Німеччини. Під час хаосу під кінець війни, Вікторовому батькові, Гаврилові, пощастило знайти Віктора пораненого в німецькому шпиталі. Тоді, батько і син вирішили залишитися на заході. На протязі семи років вони перебували в німецьких таборах для Переміщених Осіб, де Віктор дістав середню освіту.

В 1950 році, коли Вікторові було 23 роки, він виїхав до Америки і через деякий час допоміг своєму батькові також добратися до Америки. За яких шість місяців, Віктора призвали до Американської Армії, і він відслужив два роки в Панамі під час Корейської Війни. Після цього, він з батьком оселилися в Чикаго, де Віктор поступив до Іллінойського Університету на його Військовий "Джі Ай Біл" (GI Bill). Віктор дістав диплом бакалавра з політичних наук, а також диплом майстера по історії. Пізніше він закінчив всі курси на докторат в російській ділянці при Іллінойському Університеті Шампеїн-Урбана.

Перебуваючи в Університеті, Вікторові пощастило познайомитись з одною українською студенткою, яку звали Ванда Олійник. Вони одружились в 1956-му році, коли обоє були ще студентами. В 1968-му році, з трьома дівчатками, Наталкою, Галею та Катериною, вони переїхали до Сейнт Полу, Міннесота, де Віктор дістав роботу викладача в Макалестер Колледж, а Ванда пізніше дістала роботу в галузі аналітичної хемії при 3М Компанії. Того самого року, Вікторові удалося пере-везти з України до Америки свою матір Олександру.

Родина Багметів була дуже задоволена своїм життям в Штаті Міннесоти, де були сприятливі умови життя, праці та виховування дітей. Вони також були дуже щасливі, що тут була велика українська громада, церкви, та активна організація для молоді, ОДУМ. В теперішній час, Вікторові і Вандині діти вже повиростали. Наталка одружилася з Ленсом Вімс, і вони живуть в Сан Франциско, Каліфорнія, і мають маленьку донечку Олександру. Галя одружилася з Матвієм Одеґаардом і вони живуть в Лос Анжелос, Каліфорнія. Галя і Матвій мають донечку Софійку, якій є 15 років. Катерина, наймолодша дочка, живе в Сейнт Полі, Міннесота, і має донечку Єву.

Віктор дуже любив свою родину і проводив з нею багато часу. Вони часто разом подорожували і проводили час в довгих розмовах на різні теми. Віктор все своє життя цікавився історією і політикою, особливо останніх подій в Україні і Росії. Він був незалежним мислителем і продовжував все своє життя вивчати історію, літературу, політику та людську природу. Віктор Багмет був унікальною в своєму роді, чудовою людиною. 16-го грудня 1997 р. Віктор Гаврилович відійшов у вічність. Вся його родина та друзі назавжди відчуватимуть його відсутність.

THE LIFE STORY OF VICTOR HAVRILOVICH BAHMET

Victor Havrilovitch Bahmet was born on November 15, 1927, the third child of a fairly prosperous Ukrainian farm family. His grandfather and father were running the only steam thresher in the region as well as farming their land. When Soviet collectivization began and the family lands were seized, Victor's grandfather was killed, and the family fled to the coal mining region of Donbas and later settled in Zaporizhzhia.

With the onset of World War II, the family was separated. The Soviet Army drafted Victor's eldest brother, and the German Army, when retreating from Ukraine, forcibly enlisted Victor at the age of fourteen and took him to Germany. During the chaos at the end of the war, Victor's father Havrilo managed to find Victor injured and in a German hospital. At that point, father and son decided to remain in the west. They stayed in the German Displaced Persons camps for seven years, and Victor managed to finish his secondary education while there.

In 1950, at the age of 23, Victor came to the United States and shortly after sent for his father. Within six months, Victor was drafted into the United States Army and served two years in Panama during the Korean War. After this, he and his father settled in Chicago, and Victor attended the University of Illinois on the G.I. Bill. Victor received his Bachelor's degree in political science, his Master's degree in history, and completed his course for his Doctorate in Russian area studies.

While at the University, Victor had the good fortune to meet another Ukrainian student named Wanda Olejnikow. They married in 1956 while both were still students. In 1968, with three girls Natalie, Helen, and Katherine, they moved to St. Paul, Minnesota. Victor accepted a teaching position at Macalester College, and Wanda later accepted a position at the 3M Company as an analytical chemist. That same year, Victor was able to bring his mother Alexandra to the United States.

The Bahmet family was pleased to discover that Minnesota was a great environment to live, work, and raise a family. Furthermore, they discovered a vibrant Ukrainian community with many church and youth activities. Victor and Wanda's children are now grown. Natalie is married to Lance Weems, and they live in San Francisco, CA. Helen is married to Matt Odegaard, and they live in Los Angeles, California. Helen and Matt have a 15 year old daughter Sophia. Katherine, the youngest daughter, lives in St. Paul, Minnesota, and has an 8-year old daughter Eva.

Victor greatly enjoyed spending time with his family, traveling, and lengthy discussions on a variety of subjects. He was an independent thinker and a passionate and lifelong student of history, literature, politics, and human nature. Victor Havrilovich passed away on December 16, 1997. Victor Bahmet was a unique and wonderful man and will be greatly missed by family and friends.

ІВАН БУГАЄНКО (Біографія)

Пилип ШАЙДА

Грози Другої Світової Війни закинули мільйони наших братів і сестер з України до Німеччини. Багато українців не хотіли вертатись до Советського Союзу, бо знали що їх там чекає ув'язнення або і смерть. Створились табори Переміщених Осіб (Д.П.). Американський уряд відкрив еміграцію в Америку і молодий Іван Бугаєнко в 1950 році прибув до Сейнт Полу, Міннесота.

Іван працював від 1950 до 1955 року в Лікарні Міллер, в Сейнт Полі, а в 1955 році почав працювати в компанії Міннесота Майнінг енд Манюфакчурінг (ЗМ).

В 1958 році Іван одружився з Катериною Новак. Їхні діти, Люба Баньйо та Лука Бугаєнко тепер вже дорослі і живуть в Твін Сітіс.

В ЗМ Іван Бугаєнко за довгі роки його праці займав високу посаду в Інтернешенел Інжинірінг Департамент і компанія посилала його до різних країн – Англію, Францію, Італію, Німеччину, Японію, Венецуелу та Австралію. Іван був дуже ретельним працівником і компанія його шанувала і часто винагороджувала його за це. Він зробив два винаходи, за що його відзначили.

1950 року організувалась церковна громада, яка оформилася в Українську Православну Церкву Святих Володимира й Ольги. Івана було вибрано першим секретарем цієї громади, яка була заінкорпорована в 1951 році. Пізніше Іван займав різні інші пости при Парафіяльній Управі. Останньо був Головою Парафіяльної Управи майже 9 років. Іван Бугаєнко був довший час учителем і директором парафіяльної школи. Мав приємний бас і добрий слух та співав в церковному хорі. Іван був добрим організатором і був дуже працюючий. Парафіяни його дуже поважали і охоче ставали до роботи з ним. Допомогали йому - Іван Ілієвський, Пилип Шайда, Іван Гупало, Михайло Ковалевський та інші.

***Віра Танасійчук, Єпископ Паїсій, Неоніла Мейзер, Іван Бугаєнко.
Vera Tanasichuk, Bishop Paisiy, Neonilla Maeser, John Buhajenko.***

В 1995 році почали будову нової церкви на землі, яку купила і подарувала громаді пані Віра Танасійчук. Вона також подарувала надзвичайно велику суму грошей на побудову церкви та Парафіяльної Залі. Вірина сестра пані Неоніла Мейзер та її чоловік пан Дін Мейзер також дали велику суму грошей. Іван Бугаєнко закликав і заохочував всіх парафіян складати свої пожертви. Була зібрана достатня сума грошей щоб почати будову Церкви Святої Катерини.

Пригадую, як в 1990 році треба було очистити площу для освячення землі і поставити березовий хрест. Іван зорганізував, що майже вся парафія, включно з нашим тоді настоятелем о. Прот. Миколою Метулинським, зійшлася – викорчували дерева, які росли на

ділянці, побудували платформу, поставили березовий хрест, сестрицтво готувало їжу для працівників. 14 жовтня 1990 року приїхав і освятив землю Єпископ Паїсій – також брали участь в освяченні митрофорний прот. О. Михайло Куданович, о. Прот. Мирон Пахолок, о. Прот. Микола Метулинський та диякон Славко Новицький.

В 1992 році Консисторія призначила нашій парафії о. Прот. Стефана Женчуха. Пані Віра Танасійчук купила і подарувала парафії хату, яка прилягала до церковної ділянки землі. Іван знову зорганізував парафіян для переробки цієї хати для настоятеля та його родини.

В 1993 році продали церковний будинок та хату для настоятеля на Портланд і Вікторія. Іван Бугаєнко був головним провідником цієї справи.

В цей час виявилось, що здоров'я Івана Бугаєнка було під загрозою, але він довший час не хотів щоб це стояло на перешкоді для громади в цей важливий перехідний час.

23 липня 1995 року відбувся символічний початок будови нової церкви. З благословенням Всевишнього доручені особи в шоломах і з лопатами почали "копати" землю. На фотографії цього процесу ви можете бачити Івана Бугаєнка вже в колясці для інвалідів... Іван Бугаєнко прожив після цього короткий час. 14 жовтня 1995 року перестало битися серце св.п. Івана Бугаєнка. Під час похорону тіло Івана Бугаєнка було обвезено довкола стін вже розпочатої будови Церкви.

Парафія втратила доброго, чесного, взірцевого парафіянина, дружина Катерина доброго мужа, а діти батька та дідуся.

Вічна йому пам'ять...

Dear Family – Katherine, Luke, Luba and John -

Іван Бугаєнко
John Buhajenko

At funerals, most people talk about death. However, I am going to talk about life, I'm convinced that people tend to remember people who departed from us in their life, not in their death. So, I'll talk about life.

About a month ago, I visited John in the hospital in St. Paul. John wanted to speak with me alone, as my friend. As we walked in the corridors of the hospital, he told me this: "...You know, things don't look good for me. Anything can happen. So, if it turns out that I leave this world, say some kind words for me. Tell people that I loved my nation ever since I was a young man. Tell the people that I worked to better the community. Especially, tell them I worked for the youth. I would like to continue my work, but I have no more strength.

Our friendship began very long ago. We arrived in America about 45 years ago, as young Ukrainians, poor and homeless, we found each other as friends with a similar fate. Who can forget those first years, when we stood on our own two feet on this foreign land. Our circle of friends in Minneapolis – St. Paul included young men and women who came from similar circumstances. I remember when John found himself a job in a St. Paul hospital, working as an orderly. To the joy of us all, he was the first among us to buy a car. This car quickly acquired the nickname "Tortoise". It was a gray Hudson. Inside, it looked like a huge salon: plush red interior, small curtains with tassels, a soft carpet underfoot. It rode like a land barge. We rode many miles with John in the Tortoise, we explored Minnesota, went Christmas caroling. Then the rest of us began to buy cars. But no one dared lead our caravans, because that place of honor was claimed by the Tortoise, with John at the wheel.

John had many talents. He loved music, and even composed some of his own pieces. Soon, he bought himself a piano. It was huge, and black. Unfortunately, John had an apartment on the second floor, at the top of a long, narrow staircase. We carried that piano upstairs with a crew of our friends. All was fine, until John decided to move. Then we carried that piano up to his third floor apartment. We carried that piano up and down several flights of stairs.

Soon, John began his engineering studies. He was tenacious, dedicated and stubborn. After finishing school, he began working at 3M. He began his work at the bottom, but with his intelligence, hard work and effort, he rose quickly to the executive ranks. He worked at 3M for 37 years.

I remember his wedding in 1958, where I served as best man for John and Katherine. Out of our group, John and Katherine were the first to be married. They were an ideal pair from the beginning. With John's strong and determined character, sweet and gentle Katherine was the perfect companion.

Our friendship deepened when we began developing a Ukrainian Youth group chapter in Minneapolis. This was called ODUM. Our work involved planning a summer camp for Ukrainian youth. At this time, many of our friends were already married and had families. John and Katherine had Luba and Luke. Along with my children and others, they were the first campers in a summer camp which began a 17-year tradition among the Ukrainian youth. With his love of youth, John was the commandant of the camp for several years. These were unforgettable years for our families.

In his work for 3M, John traveled all over the world. His special skills were needed in all parts of the world. His work was recognized by highest honors at 3M. In 1984 he was honored by the highest engineering achievement award.

John believed that the highest work in the Ukrainian community was for the Church. He committed much of his energy and time to leading the St. Paul Ukrainian community. He was the parish board president for many years. John worked in the parish for the attainment of his own goals, for the benefit of his parish and family. The culmination of his work is the construction of a new Church – a new, modern, beautiful building – built in a Ukrainian architectural style. This building was John's pride, and will be the pride of many young and older Ukrainians.

John was a hard worker. He worked in and around his home, and tended bees. This was special to me, as John learned beekeeping from my own father.

John's work will be continued. He had one remaining dream – the unification of Ukrainian Churches under one roof. This dream lives on in his work, and will hopefully become a reality soon.

John left a large family in Ukraine – he was one of five brothers. Two are still living. His younger brother, Alexander, visited John not long ago. His nephew Mykola, who works at Chernobyl, also visited him.

Few words can comfort Katherine, and the family at this time. We must live through these moments, and this pain. Life continues, and as we bury our dear friend, we move on. We must live our lives as fully as John did live his life. He lived a life which is an example for us all.

Anatol Lysyj, M.D.
October 18, 1995

Дорога Родино – Катерина, Лука, Люба та Іван,

На похоронах більшість людей говорить про смерть. Але я буду говорити про життя, бо я є переконаний, що люди найбільшою пам'ятають людей, які відійшли в життя вічне, а не про їхню смерть. Отже, я буду говорити про життя Івана Бугаєнка.

Один місяць тому, я провідав був Івана в шпиталі в Сейнт Полі. Іван хотів поговорити зі мною сам на сам, як мій друг. Коли ми гуляли по коридору шпиталю, він сказав мені таке: "Ти знаєш, мої справи не виглядають добре. Все може статись. Отже, якщо станеться так, що я буду змушений залишити цей світ, будь ласка, скажи декілька добрих слів про мене. Скажи людям, що я любив мій нарід аж з тих часів коли я був ще молодою людиною. Скажи людям, що я завжди працював для того щоб покращити життя нашої громади. Особливо скажи їм, що я працював для молоді. Я хотів би продовжувати мою працю, але я більше не маю сили."

Наша дружба почалася дуже давно. Ми прибули до Америки якихось 45 років тому, як молоді українці, бідні і бездомні, і ми познайомилися з одним, тобто людей з подібними долями. Хто може забути ті перші роки, коли ми стали на свої власні ноги в цій чужій країні. Наш круг знайомих в Міннеаполісі та Сейнт Полі, включав молодих людей, які прибули в цю країну через подібні обставини. Я пам'ятаю коли Іван сам знайшов собі працю в шпиталі в Сейнт Полі, де він працював як санітар. На радість усім нам, він був найпершим з нас який купив собі авто. Це авто швидко прибрало назву "Черепеха". Це було сіре авто марки Гадсон. Всередині воно виглядало як величезний салон – всередині воно було покрите червоним плюшем, там були невеличкі занавіски з китичками, та м'який килим на підлозі. Воно їхало як ніби якась велика баржа. Ми проїхали численні милі в цій Черепасі разом з Іваном, коли ми їздили по Міннесоті, а також їздили колядувати на Різдво. Пізніше, решта нашої групи також купили собі авта. Але ніхто не смів їхати попереду нашого "каравану" – така шана належала Черепасі в якій за рулем сидів Іван.

Іван був дуже талановитий. Він любив музику і навіть скомпонував декілька речей. Через деякий час, він купив собі піаніно. Воно було чорне, величезне. На жаль, Іван жив в апартменті на другому поверсі, до якого вели довгі, вузькі сходи. Ми, група друзів, знесли це піаніно нагору. Все було добре, аж до того часу коли Іван вирішив переселитись в інший апартмент. Тоді ми знесли те піаніно до його апартменту на третьому поверсі. Ми тягли те піаніно ще декілька разів вгору і вниз по різних довгих сходах.

Незабаром, Іван розпочав свою науку на інженера. Він був дуже ретельний, відданий. Коли він закінчив ці студії, він почав працювати в компанії ЗМ. Він почав працювати на самій нижчій посаді, але завдяки його надзвичайним здібностям, зусиллям та працьовитості, він швидко просунувся до ексекютивного рангу. Він пропрацював в цій компанії ЗМ 37 років.

Я пам'ятаю його весілля в 1958 році – я був першим боярином Івана та Катерини. З нашого кола друзів, Іван та Катерина були найпершими, які одружилися. Вони були ідеальною парою з самого початку. Івановий характер був сильний та рішучий, а приємна лагідна Катерина була ідеальною дружиною для нього.

Наша дружба поглибилась коли ми почали організувати українську молодь Міннесоти. Ця організація називалася ОДУМ (Об'єднання Демократичної Української Молоді). Наша праця включала організування літніх таборів для української молоді. В ті часи, багато наших друзів вже поодружувались і мали дітей. Іван та Катерина мали Любу та Луку. Разом з моїми дітьми та з іншими, вони були найпершими таборянами цих літніх таборів. Ці літні табори перетворились в 17-річну традицію для української молоді. Іван любив молодь і був комендантом табору декілька років. Це були незабутні часи для наших родин.

В його праці в ЗМ компанії Іван подорожував по всьому світові. Його спеціальні уміння потребувалися у всіх частинах світу. ЗМ компанія нагородила його найвищою нагородою - в 1984 році він дістав найвищу нагороду як інженер.

Іван вірив, що найважливіша праця в українській громаді була праця при Церкві. Він віддав багато енергії та часу українській громаді Сейнт Полу. Він був головою парафіяльної управи багато років. Іван працював в парафії для того щоб досягнути своїх цілей на користь парафії та родини. Кульмінаційним пунктом його праці була побудова Нової Церкви в Арден Гіллс – зпроектованої в українському стилі. Ця будівля була гордістю Івана і буде гордістю багатьох молодших і старших поколінь українців.

Іван був дуже працьовитий. Він також працював коло своєї хати, де він тримав бджіл. Це було для мене особливо дорогим. Бо Іван навчився бджільництва у свого власного батька.

Іванова праця буде продовжуватись. Він мав ще одну мрію - об'єднання українських церков під одним дахом. Ми надіємося що ця мрія Івана зробиться скоро дійсністю.

Іван залишив велику родину в Україні – він мав п'ять братів. Двоє з них були ще живі. Його наймолодший брат Олександр недавно відвідав Івана та його родину в Америці. Івановий племінник, Микола, який працює в Чорнобилі, також відвідував його.

Немає таких слів, які б утішили Катерину і всю родину в цей час. Ми мусимо пережити ці тяжкі моменти і біль. Життя ж іде вперед, і коли ми ховаємо нашого друга, ми також маємо продовжувати йти вперед. Ми мусимо жити таким життям яким жив Іван в своєму житті. Він жив життям, яке має бути прикладом для всіх нас.

Др. Анатоль Лусий
18 жовтня 1995 року

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ

В суботу, 14 жовтня, в день Святої Покрови Пресвятої Богородиці, упокоївся у вічність ново-преставлений брат, чоловік, батько і дідусь, Іван Бугаєнко. Довгі роки голова парафіяльної управи, відданий українському народові і молоді, Іван упокоївся після недуги, яка почалася несподівано минулого року. Після трьох років спільної праці й зусиль для здійснення великого проекту – себто побудови Нової Церкви – Івана Бугаєнка згадуватиму як людину яка присвятила себе праці, великого оптиміста, особи безмежного хисту, яка не лише працює сама, а має здібність втягати інших людей в працю для церковної громади.

Вірю, що книга життя що знаходиться на небі, для Івана заповнена до останнього рядка добрими ділами, й шляхетними справами.

Від імени всієї громади Церкви Святих Володимира і Ольги в Сейнт Полі, Міннесота, прийміть, Пане Бугаєнко, наше велике “СПАСИБІ”. Із земним Поклоном пошана до Вас. Нехай буде вічна Вам пам'ять і Блаженний спокій. Нехай грудки прийнятої Вами американської землі будуть для Вас легкими.

Ваш Духовний Отець Стефан Женчух.

18 жовтня 1995 р.

MEMORY ETERNAL

On Saturday, October 14, on the Protection of our most Holy Lady the Birth-Giver of God and Ever-Virgin Mary, passed into life eternal one of our brethren, husband, father and grandfather, John Buhajenko. For many years he served as the President of the Parish Council, who was dedicated to the Ukrainian nation and in particular its youth, John Buhajenko passed away after a short illness, which started unexpectedly last year. After three years of cooperation and fulfillment of our great project – i.e. building the New Church – I will remember John Buhajenko as a person who dedicated himself to work, a great optimist, a person of unlimited talents, a person who not only works himself, but one who has the ability of pulling other people into work for the church community.

I believe that the book of life located in Heaven, for John is filled to the last line with good and noble deeds.

On behalf of the entire congregation of the Saints Volodymyr and Olga Church in St. Paul, Minnesota, dear John Buhajenko, please accept our great “THANK YOU”. Bowing our heads to you, we are expressing our sincere veneration to you. May the lumps of earth of the accepted by you American Land feel light to you.

Your Spiritual Father Stefan Zencuch.

October 18, 1995

Всечесний Отче, горем прибіта родину, жалібна громадо, дорогі друзі і подруги!

І знову смерть вирвала з наших рядів чергову жертву – сл.п. Івана Бугаєнка. Так наші парафіяни відходять на вічний спочинок один за другим, та усе рідшає чисельність нашої парафії. З відходом Івана у засвіти, парафія втратила доброго, чесногo, взірцевого парафіянина, дружина доброго мужа, а родина доброго батька, та дідуся. Просто не хотілося вірити, що нема в живих Івана.

Запізнався я з Іваном в 1950 році. В той час організовувалась парафія Святих Володимира і Ольги в Сейнт Полі, МН. Іван був першим секретарем парафіяльної управи. Він мав два дома – перший дім родинний, де він любив свою дружину, пані Катерину та своїх дітей Любу та Луку. А другий дім – це була парафія. Іван займав різні пости у парафіяльній управі. Був 9 років головою управи, був директором та учителем парафіяльної школи. Довгі роки співав у церковному хорі. Був великим промотором по будові Нової Церкви Св. Катерини в Арден Гіллс. В 1990 році треба було очистити площу землі на посвячення будови нового храму, а в 1992 році був капітальний ремонт резиденції для настоятеля. За це усе був відповідальний Іван. Покійний мав багато прикостей, але ж він не брав це до серця. Казав, що він не робить для себе, а для парафії. Він умів промовити до людей доброї волі та заохотити їх до праці, і сам також тяжко працював.

23-го липня відбулося величаве свято – копання перших грудок землі (“Ground Breaking”) під будову Нового Храму, в Арден Гіллс. Іван, не дивлячись на свою тяжку недугу в той час, прибув на інвалідному візочкуЄ щоб сказати своїм парафіянам кілька слів про побудову над якою сам довгі роки працював. Коли згадати, як ми колись працювали для парафії, то стає лячно і моторошно. Ця людина мріяла зробити ще багато для громади. Правда, через ту смертельну браму кожний з нас мусить пройти, така Божа воля. Нехай тих декілька слів буде виявом великої пошани до Івана.

Я і моя дружина складаємо найщиріші співчуття дружині, дітям, та усій родині тут і в Україні. Знаю, що Іван любив писати вірші. Те, що я прочитаю мабуть сподобалось би покійному:

*О, Боже Єдиний, з високого неба,
Вислухай молитву мою!
Прийми мою душу до самого неба,
А тіло в сирую землю.
Колись мої ножки далеко ходили,
Бо то був життєвий же час.
Отож мої рученьки тяженько робили,
А нині на грудях лежать.
Простіть, дружина, діти і парафіяни,
Коли я обідив чим Вас!
Бо я вже відходжу з тутешнього світу,
І більше не вернусь до Вас!*

Спи спокійно, дорогий наш незабутній Іване, та про волю України сни. Пам'ять про Тебе житиме вічно в наших серцях. А придбана вільна земля Вашингтона хай заступить Тобі нашу Матір Україну.

Пилип ШАЙДА

СЛ. ПАМ. ІВАН БУГАЄНКО.

Любий і дорогий приятелю і незабутній мій Друже! Невимовно тяжку годину справив Ти нам відійшовши несподівано на поклик Всевишнього. Твій відхід у вічність викликав гострий біль у серцях Твоїх рідних і близьких, Твоїх нелукавих друзів - приятелів та усіх тих хто зумів добачати у Тобі людину готову віддати життя своє за найближчого, за рідних Тобі по крові і кості синів і дочок знедоленої України. Твоя смерть огорнула чорним смутком усіх хто іде у темну ніч до перемоги правди над злом. На тому терниною посіяному шляху не затримував Ти себе, своєї громади і церкви, а ішов в перед. Зібралися ми на останнє сердечне прощання з Тобою, незабутній Іване, це єдине у час розлуки з Тобою, що є у наших спроможностях і силах. Нехай же наш надземний поклін перед Твоюю домовиною буде свідомством гострого болю і щирого смутку не тільки тих що тут стоять, але й великої української громади Твін-Сітіс. Відійшов у вічність взірцевий парафіянин.

Зібрались ми над домовиною попрощати Тебе, Іване, та в спільній молитві просити прощення провин і цим надати значення за офірований труд на протязі всього Твого життя. Заіснувала невідкликана дійсність - родина втратила чоловіка, батька, дідуся, а церква взірцевого парафіянина. Усе своє життя Ти був вірним і діяльним сином Української Православної Церкви і своєї родини.

Спочиватиме Іван далеко від України. Нехай буде Тобі пером чужа земля, Дорогий Незабутній Друже. На шляху людського життя окремих людей, життя релігійного чи громадського, бувають різні події, успіхи і невдачі. Іване, Твоюю великою заслугою є те, що Тебе ніхто не збив з дороги і Ти міг почати будову великої Української Православної Церкви в Твін Сітіс. Наша історія надто переповнена невдачами, слізьми і кров'ю. Нас грабували, як Схід так і Захід. Нас і нашу церкву грабували вороги понад 200 років. А Господь Бог терпів і над нею змилювався.

Був я ознайомлений в справах "поєднання чи об'єднання". Спроби об'єднання трьох Православних громад в одну велику громаду - церкву - підчас Твого життя було неосягнено. В цей час люди не могли знайти спільної мови. Але треба тут згадати, що положена праця Тобою не пропала, а пішла на користь для слави Божої. За це усім Вам, що трудилися, належить повне признання і похвала. Щясти, Боже, і на дальші роки Нашій церкві! Нехай Бог благословить Вас усіх!

На кладовищі кожний кидав у могилу свою крихту землі з останнім прощанням і співом, "Вічна Пам'ять..." Тризну благословив настоятель парафії отець Степан Женчук. Після похорону в ресторані "Козлак" була влаштована трапеза. Зійшлося багато людей. Все було гарно приготоване в трапезнім єднанні. Всі пом'янули незабутнього, доброго батька, мужнього друга і швагра. Від ОДУМ-у прощав друг Др. Анатолій Лисий. Ми клонимо голови за Твою любов до церкви і громади, за труд для неї, дякуємо за пошану до всіх людей без різниці віровизнання, походження. Дякуємо Тобі за спів у хорі, і за все добре яке Ти зробив. Ти Іване, був лагідною людиною, яка творила з успіхом всілякі діла, недивлячись, часом, на багато перешкод. Від церкви і громади прощай! Вічна Тобі пам'ять, Дорогий Друже і Швагре, в ореолі споминів історії нашого українського життя в Америці. Прийми від нас наш земний привіт, нехай земля Вашингтона буде Тобі легкою і нехай тобі сниться Вільна Україна.

Василь Панчук - (Василь Панчук - швагер, дружина Анна та дочка Лідія) - 18 жовтня 1995 року

In Loving Memory - KATHERINE NOVAK BUHAJENKO

Born March 12, 1926 in St. Paul, Minnesota – died May 11, 2011 in Shoreview, Minnesots

Katherine was born in St. Paul, Minnesota, to George and Sophie Novak. She had four older brothers, Alex, Charles, John and Nick, and a younger sister, Ann. They were depression era kids and life was difficult. The family moved to the area near Burkhardt, Wisconsin, when Katie was three. They moved often and lived on several farms over a period of five years. Her father worked in the fields and her mother took care of the animals. Tragedy struck the family in 1930 when her brothers Charles (13) and John (10) drowned when taking a shortcut home from school across the thin ice on the Willow River. In 1935, her brother Alex (20) died from complications of pneumonia.

At this point, her mother decided that she had enough of farm life and the family moved back to St. Paul. Her father eventually found a job with the railroad. The family moved from house to house before settling down on the East Side of St. Paul. Katie graduated from Harding School in

1944. After high school, she worked in the office at Whirlpool.

On July 12m 1958, she married John Buhajenko. Together they built a life which included daughter Luba, and son, Luke. John worked at 3M and Katie was able to stay home with the children.

After John's death in 1995, Katie moved from North Oaks to the townhouse in Shoreview.

Katie's grandchildren were her pride and joy. She was proud of everything they did and liked to share stories about their activities. They all have many fond memories of their Baba.

Katie was an active member of her church. She was involved with the Sisterhood and spent many hours in the kitchen preparing meals. Sch considered the men and women that she worked with her church family.

Katie touched many lives with her warm and caring nature. She will be deeply missed.

Funeral Services – St. Katherine Ukrainian Orthodox Church, Arden Hills, Minnesota Monday, May 16, 2011 – 10 AM – Father Peter Siwko.

SURVIVED BY HER LOVING FAMILY: Daughter – Luba and John Vanjo – Grandchildren – Nic, Alex, Kiki, and Zach Vanjo; Sister-in-Law – Vera Novak; Brother-in-Law – Bill Panchuk; Nephews and Nieces – Jeff and Laurie Novak, Gary and Maggie Novak, Leda Panchuk, Brian, Beth and Kelsey Novak, Special Friends at St. Katherine's PRECEDED IN DEATH: Husband – John; Brothers – Charles, Joh, Alex and Nick Novak; Sister – Ann Panchuk

INTERMENT – Forest Lawn Cemetery

MEMORY ETERNAL – HILDER V. HAGE

(Jan. 6, 1917 – May 12, 2007)

On May 17, 2007 a group of parishioners from St. Katherine Ukrainian Orthodox Church in Arden Hills, Minnesota, came to say "Good Bye" to Hilder V. Hage, who passed away at age 90.

For the past several years Hilder regularly attended St. Katherine Church almost every Sunday. He was very devoted to Christ our Lord and praying at the church was very important to him.

He also enjoyed having lunches at our Parish Hall after the Divine Liturgy in the company of Ukrainian parishioners and everyone loved him. Several parishioners gave him their telephone numbers and gave him a ride to church and back whenever he wanted to come.

Parishioners of St. Katherine Church will miss Hilder and will remember him forever. **MEMORY ETERNAL...**

About 200 people were present at the O'Halloran and Murphy Memorial Chapel on Snelling Avenue in St. Paul. There were panels of photographs at the Chapel

from Hilder's life.

The funeral service started with the Opening Hymn – Navy Hymn – sang by the congregation of the Fort Ridgely and Dale Norwegian Lutheran Church, of which Hilder was a longtime member.

Fr. Peter Siwko, pastor of St. Katherine Church, presented the Opening Prayer and Blessing Scripture reading message.

The congregation then sang the song "On Eagle's Wings".

Pastor Rod Anderson read the Eulogy, along with several Scripture readings.

Family Remembrances were tearfully presented by Hilder's daughters – Heidi Cluever and Kristine Dugger.

Closing hymn "How Great Thou Art" was sung by the congregation.

Father Siwko said the final prayers and benediction.

Funeral procession of several dozen cars proceeded to the National Cemetery at Fort Snelling, as Hilder served in the Navy during World War II. Full Military Interment Ceremony, along with the three gun salute and taps were played by a female Navy sailor .

United States of America flag covering the casket was presented to Hilder's widow Martha Hage.

Everyone was invited to memorial dinner at Kozlak's Royal Oak Restaurant in Shoreview, MN. During the dinner fellowship and remembrances of Hilder were continued. Parishioners of St. Katherine Church were also present at the dinner, where they had a chance to talk to several of Hilder's friends and family members.

All memorials will go to the Cystic Fibrosis Foundation.

"No eye has seen, no ear has heard, no mind has conceived what God has prepared for those who love Him." (1 Cor. 2:9).

MEMORY ETERNAL, HILDER...

HILDER V. HAGE'S LIFE

Hilder Verne Hage was born January 6, 1917 in rural Franklin, MN, to Olaus and Natalie Hage. He was baptized and confirmed at the Ft. Ridgely and Dale Lutheran Church . He grew up on a farm until 1925. His father died when Hilder was only 4 years old.

Hilder worked at a young age for a farmer, but became very sick with asthma. His family moved to Minneapolis on Penn Avenue. He attended Patrick Henry High School through the 10th grade. At age 17 he worked as a factory hand. As a young man Hilder was looking for adventure, so he rode boxcars to South Dakota, Chicago, New York.

He enlisted in the Navy December 8, 1942 and served in World War II. On June 11, 1943 the LST #333 he was aboard was torpedoed and Hilder was blown into the water. He suffered fractured vertebrae and was put into a body cast. This could not keep him down. He cut the cast off, climbed over a high metal fence. He attempted to rejoin the Navy but was rejected due to his injuries.

He met Martha Roediger at church, and they were married on June 10, 1945. He was then in the Merchant Marine, where he learned his trade as an electrician. He was a member of IBEW #292 union. He worked for Ideal Toy Company, the oil refinery in Pine Bend and other places.

Hilder was an inventor - he invented a vacuum cleaner, a garbage spray and a military warship game. He has also written a book.

Hilder is survived by his children Heidi (LeRoy) Cluever, Tris (Sandy), Martin (Kristyn) and Kristine (Mark) Dugger; his 23 grandchildren, his sisters Nettie Lund and Gloria Levine. He was preceded in death by his father, Olaus, infant brother, Olaus, his mother Natalie, his sister Maderia Smith, brothers Orville and Manford, and infant granddaughter Abigail Hage.

Hilder had many struggles in life, but in these last months he wanted to heal broken relationships. He asked Jesus for forgiveness and was trusting that Jesus had paid for his sins with his shed blood. Hilder is at peace and struggles no more.

"Do not let your hearts be troubled. You trust in God, now trust also in me. In my Father's house are many rooms. If it were not so I would have told you. I am going there to prepare a place for you, and I will come back and take you to be with me so that you may be with me always." (John 14:1-3)

Written on the basis of available information by Maya Gregoret

ПОХОРОН БЛ. П. ЄВФРОСИНІІ КОВАЛЕНКО

Всечесний о. протоєрей Євген Кумка, горем пририта родина Коваленків, шановні парафіяни, дорогі гості:

Вранці, 16-го червня 2001 року, перестало битися серце нашої дорогої парафіянки, бл.п. Євфросинії Коваленко. З кожним роком наша громада зменшується, бо відходять в засвіти наші парафіяни, колись Церкви Святих Володимира і Ольги в Сейнт Полі, а тепер Церкви Святої Великомучениці Катерини в Арден Гіллс, Міннесота. Покійна Євфросинія прожила 89 років свого трудолюбивого життя. Автобіографія покійної Євфросинії нажаль мені невідома. Знаю з переказів покійної, що в Україні вона тяжко працювала у вугляних шахтах.

Я записався з родиною Коваленків в 1950-му році. Якраз в тому році зорганізувалась парафія Святих Володимира і Ольги. Родина Коваленків стала однією з перших родин основоположниками цієї церкви. Вони не жаліли ані грошей, ані праці задля своєї громади. Покійна Євфросинія Коваленко була дуже релігійною жінкою. Не було такої неділі чи іншого церковного свята, коли б покійна п. Коваленко не була б у церкві. Коли ми ще відправляли Служби Божі в Сирійській Церкві, в Єпископальній Церкві, які ми винаймали, а пізніше, коли ми купили нашу першу маленьку церковцю на Дженкс Авеню, завжди покійна Євфросинія та покійний Іван Коваленко відвідували свою святиню.

Пам'ятаю, коли ми вже купили велику Церкву Святих Володимира і Ольги на Портленді Вікторія в Сейнт Полі, покійні тяжко працювали для своєї парафії. Покійний Іван довгий час був господарем нашої церкви, а покійна Євфросинія працювала в кухні задля всяких різних okazій. Вона варила дуже смачний борщ та інші страви.

Коли в 1993 році парафія продала церковний будинок на Портленді і Вікторія, здоров'я покійної підупало, і вона вже не змогла відвідувати церкву так часто, як раніше. Сумно і боляче коли людина, з якою працюєш довгі роки, відходить з цього білого світу.

Нехай тих кілька слів висловлених підчас похорону покійної Євфросинії буде на згадку для дітей, внуків і правнуків.

Спи спокійно, наша Дорога Парафіянка, вічним сном, і вільна земля Вашінгтона нехай буде Тобі легкою, а пам'ять про Тебе нехай лишається навіки і передається з роду в рід!

Вічна Тобі пам'ять!

Пилип Шайда – 19-го червня 2001 року

BL.MEM. EFROSINIA KOVALENKO'S FUNERAL

Very Reverend Father Evhen Kumka, the berieved Kovalenko family, dear parishioners and guests:

In the morning of June 16, 2001 the heart of our dear and beloved parishioner, bl.mem. Efrosinia Kovalenko stopped beating forever. Each and every year our ranks are getting smaller, as members of our parish, formerly Saints Volodymyr and Olga in St. Paul, and now Saint Katherine Parish in Arden Hills, Minnesota, are passing on into life eternal. Bl. mem. Efrosinia Kovalenko was 89 years old. She led a very work-loving life. Unfortunately I do not have any information on her biography. I only know from my conversations with her in the past that in Ukraine she worked very hard in the coal mines.

I became acquainted with the Kovalenko family in 1950. This was the very year when Saints Volodymyr and Olga parish was getting organized. Kovalenko family was one of the first families which became founders of this church. They were very generous with their money and work for the benefit of our community. Bl. mem. Efrosinia Kovalenko was a very religious woman. There wasn't a Sunday or any other church Holy Day when Mrs. Kovalenko was not present at the church. When we held our church services at the Syrian Church, or at the Episcopal church, which we used to rent, and later at the small church on Jenks Avenue, bl.mem. Efrosinia and her husband Ivan Kovalenko attended church very regularly.

I also remember, when we already bought the larger church building on Portland Avenue and Victoria Street in St. Paul for the Saints Volodymyr and Olga Parish, the Kovalenkos worked very hard for their parish. Bl.mem. Ivan Kovalenko was our Church Warden for many years, while bl.mem. Efrosinia Kovalenko worked at the kitchen during various events sponsored by the church. She cooked very tasty borshtsh and other Ukrainian ethnic foods.

In 1993, when our parish sold the church building on Portland and Victoria, Efrosinia Kovalenko's health deteriorated and she no longer was able to attend the church as often as she used to in the past. It is always rather sad and painful to see a person with whom one used to work for so many years when he or she leaves this world.

May these few words expressed during the funeral services for Efrosinia Kovalenko be a memorial to her children, grandchildren, and great-grandchildren.

Rest in peace, in your dream eternal, our Dear Parishioner Efrosinia Kovalenko, and may the soil of the Land of Washington be light as feathers for you, and may the memories of you live on in our hearts forever and be remembered and retold in your family from generation to generation.

Memory eternal!

Philip Shayda – June 19, 2001

ПОХОРОН БЛ.П. МОТРИ КОЛОТІЙ

Всечесний отче Петро, Пані-Матка Богуслава, Пані Надя (Giese), жалібна громада, дорогі гості: 10-го січня 2000 року, о 2-й годині після обіду, після тяжкої і довгої недуги перестало битися серце нашої дорогої парафіянки, бл.п. Мотрі Колотій. Мотря була багато років головою сестрицтва парафії Святих Володимира і Ольги в Сейнт Полі, Міннесота. Покійна прожила 92 роки трудолюбивого життя. В 1970-му році покійна Мотря втратила свого дорогого мужа Степана Колотія.

Коротко про покійних Степана та Мотрю Колотій.

Коли вибухла Друга Світова Війна між двома країнами з тоталітарними режимами, не оминуло лихо і Україну, яка зазнала найбільших руйн. Мільйони українського народу мусіли залишити свою Батьківщину Україну, та іти в невідоме шукати кращого життя – в тому числі і Степан та Мотря Колотій. В 1943-му році, Степан та Мотря залишили свою улюблену Полтавщину. По довгих метарствах та після різних пригод, на початку 1945 року, Мотря та Степан Колотій прибули до Німеччини, в місто Новий Ульм, на Баварії, де був табір так званих переміщених осіб (Д.П. – Displaced Persons).

В 1950-му році, Мотря та Степан прибули до Америки, в місто Сейнт Пол. Незабаром, в той час організувалася парафія Святих Володимира і Ольги. Степан та Мотря без надуми вписалися до парафії, як перші основоположники, не жаліючи труду, праці та грошей на свою парафію. Ми знаємо, які трудні були ті перші початки нашого життя в Америці - не знаючи мови, не бувши загощарьовані, не маючи праці, життя було непевне і трудне. Але ж, з Божою поміччю, все перебороли.

В 1984-му році, парафія нагородила Мотрю Колотій "Грамотою" за її віддану працю для добра і розвитку парафії. Грамоту зробив бл.п. Михайло Мірза, за стараннями, тоді голови парафіяльної управи Михайла Ковалевського. Газета м. Сейнт Полу "Пайонір Прес" помістила статтю про покійну Мотрю, як вона писала писанки. Також була поміщена велика кольорова фотографія. Покійна Мотря щороку дарувала церкві 24 дюжини писанок. Вона також пекла паски на Великодні свята, різні інші печива, торти "Наполеони", і т.д., даруючи все для церкви. Не було такої неділі, чи іншого свята, коли покійна Мотря не була в церкві. Коли відбувались парафіяльні обіди та перекуски, покійна Мотря все купувала та привозила своїм автотом до парафіяльної кухні.

Також варто згадати про Музей при Парафіяльній Залі Церкви Святих Володимира і Ольги, яка тоді була на Портлянд та Вікторія вулицях. В тому Музею були традиційні українські весільні печива – гребінь, шишки, кароваї, які спекла Мотря, перепієць та дивень, які спекла бл.п. Анастасія Мікас, борона та лежень, які спекла Галина Рябокiнь. Також були майстерно виконані українські вишивки та маникени одягнені в українські національні стріи. Треба подивляти наших сестриць за те, що не забули в своїй пам'яті з України наші традиційні печива та вишивки, які вони

відтворили на чужині, щоб показати молодшому поколінню українське народне пекарство та інше мистецтво.

Багато своїх останніх років, Мотря була паралізована і тому прикована до ліжка, перебуваючи в старечому домі для тяжко хворих (Nursing Home). Коли Мотря почувала себе краще, її похресниця, пані Надя (Giese), завжди привозила Мотрю до Церкви Св. Катерини в Арден Гіллс. Декілька останніх днів перед смертю здоров'я Мотрі Колотій погіршилось і вона вже не могла приїхати до церкви. Невблаганна смерть забрала з наших рядів жертвенну, працюовиту, ревну парафіянку. Ми всі знаємо, що проти Божої волі нічого неможна зробити – кожний з нас мусить пройти через ту смертельну браму – все ж таки, смерть завжди викликає в нас біль, жаль, та співчуття, коли людина відходить на вічний спочинок, особливо людина, яка довгі роки працювала для добра і розвитку нашої парафії. Якби на було таких трудівників, як покійні Мотря та Степан Колотій, то ми б не мали багато того, що маємо тепер. Нехай ці декілька слів будуть виявом нашої глибокої пошани до покійної Мотрі Колотій.

ЩО ГОВОРІТЬ ПОКІЙНА МОТРЯ:

**Прощайте мої дорогі парафіяни
Помоліться ви за мене,
Вже в останній раз,
За мою грішну душу,
Бо з вічної дороги
Вас більше не побачу,
Не вернуся до вас.
В гробі лежать мушу.**

Спи спокійно, Дорога Наша Незабутня Мотря, про волю України сни. Нехай Тобі сниться Твоя люба Полтавщина, а чужа земля американська нехай заступить Тобі Матір-Україну. Вічна Тобі Пам'ять!

Пилип Шайда – 13 січня 2000 року

BI. MEM. MOTRIA KOLOTIJ'S FUNERAL

Honorable Fr. Petro, Pani-Matka Bohuslawka, Mrs. Nadia Giese, sorrowful parishioners, dear guests: On January 10, 2000, at about 2:00 p.m., after a serious and lengthy illness, the heart of our dear parishioner, bl.mem. Mrs. Motria Kolotij stopped beating forever. Motria was for many years the head of the Parish's Sisterhood of Sts. Volodymyr and Olga Church in St. Paul, MN. Motria passed away at age 92. During her life she was always a hard-working person. In 1970 Motria lost her beloved husband Stephan Kolotij.

Briefly, about bl.mem. Stephan and Motria Kolotij's lives.

When Second World War started between the two powers, both of which had totalitarian governments, the disaster struck especially hard our country, Ukraine, which suffered enormous destruction. Millions of Ukrainian people had to leave their Fatherland, Ukraine, and go into the unknown, seeking better life – within these millions were also Stephan and Motria Kolotij. After lengthy travels and various difficult and unpredictable adventures, early in 1945, Motria and Stephan Kolotij arrived in Germany, New Ulm, Bavarian region. There was a camp for the so called displaced persons (D.P.s).

In 1950, Motria and Stephan arrived in United States, where they settled in St. Paul, Minnesota. During this time, the Parish of Sts. Volodymyr and Olga was being established. Stephan and Motria without any hesitation joins this parish, as one of the first founding families. They were very generous with their work and money for the sake of their parish. We all know just how difficult were these first steps for all of us in the United States – without the knowledge of the English language, not having established one's homestead, and without a job, life was rather difficult. But, with God's help, we conquered it all.

In 1984, the parish honored Motria Kolotij with a recognition "Certificate" for her dedicated work for the good of the parish. This Certificate was designed by bl.mem. Michael Mirza, as instructed by Michael Kovalevsky, who was then the head of the parish council. St. Paul newspaper, "Pioneer Press," published an article about Motria Kolotij, featuring her decorating Easter Eggs (pysanky) – a beautiful color photo showing Motria working on the Easter Eggs was also a part of the newspaper article. Bl.mem. Motria gave to the Church 24 dozen of Easter Eggs annually. She also baked Easter cakes (paskas), all kinds of other baked goods, "Napoleon" tortes, cakes, etc., which she donated to the Church. There wasn't one Sunday when she has not attended the Church. When various dinner and lunch events were held at the church, bl.mem. Motria used to buy all the necessary groceries, etc., bringing them in her car to the parish hall kitchen.

The Museum, which was established in one of the rooms of the Parish Hall of Saints Volodymyr and Olga Church, located at Portland Ave. and Victoria St. in St. Paul, also needs to be mentioned, as it contained traditional Ukrainian wedding baked goods, such as hrebin (comb), shyshky (pine cones), and korovays (wedding cakes) baked by Motria Kolotij, perepiets (small cake presented to the newlyweds while drinking to their health), and dyven (wedding cake baked in such a manner that the bride looks through it at the guests), were baked by bl.mem. Anastasia Mikas, borona (harrow) and lezhen (recliner – another ritual wedding cake) was baked by Halyna Riabokin. There were also skillfully embroidered serviettes, cushions, etc., as well as mannequins dressed in traditional Ukrainian costumes. We must admire the women of our Sisterhood for remembering Ukrainian traditional baked goods and embroidery, which they recreated in their adopted land – the U.S.A., to show the younger generation traditional Ukrainian wedding cakes, embroidery and other art.

For many of her last years, Motria was paralyzed and therefore bedridden or in a wheelchair, and lived in a Nursing Home after her stroke. On days when Motria felt better, her goddaughter, Mrs. Nadia Giese, always brought Motria to St. Katherine Church in Arden Hills. A couple of last days before her death, Moria Kolotij's health suddenly worsened and she no longer could come to Church, and after a few days, death claimed from our midst a wonderful, devoted, generous, hard-working parishioner. We know that nothing can be done against God's will – all of us must pass through that gate of death – and yet, death always evokes feelings of pain, sorrow and sympathy when a person passes into life eternal, especially when it is a person who worked for the growth and prosperity of our parish. If we did not have such hard-working people as Motria and Stephan Kolotij, we would never have achieved much of what we have accomplished. May these few words be our expression of our thanks and respect to bl.mem. Motria Kolotij.

Here are the parting words of bl.mem. Motria Kolotij:

**Good bye, my dear parishioners,
For one last time,
I will never come back to you.
Say a prayer for me,
For my sinful soul,
As from this eternal road
I will never see you any more,
As I have to lie in this grave.**

Rest in peace, Our Dear Unforgettable Motria, dream about free Ukraine. Also dream about your beloved Poltava region, and may this foreign American land replace for You your Motherland Ukraine. Memory eternal to You!

Philip Shayda – January 13, 2000

СВІТЛОЇ ПАМ'ЯТІ ПЕТРО АНТОНОВИЧ МІРОШ

У вівторок, 2 липня 1985 року, у вечірніх годинах в Нурсінг-Гом, на 89 році трудолюбивого життя, по тяжкій та довгій недозі, відійшов у вічність св. п. Петро Антонович Мірош. Тіло Покійного Петра спочивало в каплиці Андерсона, Аркейд Авеню в Сейнт Полі. 4 липня була відправлена "Панахида" за спокій його душі. Панахиду відправив Прот.о. Микола Метулинський, а церковний хор під управою п. Славка Новицького відспівав Панахиду. По Панахиді о. Микола Метулинський коротко розповів про пройдений шлях покійного Петра. Похоронні відправи відбулися 5 липня у Церкві Святих Володимира і Ольги в Ст. Полі, Міннесота; відтак тіло покійного Петра відвезено на вічний спочинок на цвинтарі - Форест-Ловн Семетері. Після похорону присутні зійшлися в церковній залі на тризну, яку приготувало сестрицтво парафії Святих Володимира й Ольги, на чолі з пані Мотрею Колотій. Прощали покійного Петра від парафії п. Славко Новицький, п. Галина Рябокін, та п. Пилип Шайда, який дуже добре знав покійного Петра, бо довгі роки працював в церковній управі.

Хто ж був св. П. Петро Антонович Мірош? Покійний Петро народився 29 червня 1896 р. в селі Шиповата, на Харківщині. Там же здобув вищу освіту, де й пізніше учителював в середніх школах на Харківщині. Коли в 1941 році вибухла Друга Світова Німецько-Совєтська Війна, св. п. Петро дальше учителював. Коли фронт посунувся на захід, покійний Петро не хотів лишатися в цьому "раю", а пішов у світ шукати кращого майбутнього. Після закінчення світової війни в 1945 році, св. п. Петро опинився в таборі ім. Лисенка, в ГанOVERі, Німеччина. В цьому таборі св. п. Петро пробув 5-ть років. але ж тих 5-ть років Петро не дармував. Коли ініціативна група колишніх педагогів та професорів, на чолі з св. п. Проф. Хоמוю Семеновичем Рябоконею, організувала Гімназію, св. п. Петро перший зголосився викладати фізику. Мало того, треба було відремонтувати будинок для навчання. Тут св. п. Петро приложив своїх рук до цієї важкої праці. За те Петра усі любили і поважали. Коли в таборі організувалась Українська Автокефальна Православна Церква, св. п. Петро активно включився в церковне життя, виконував функцію дяка. В 1950 році св. п. Петро приїжджає до Ст. Полу, Міннесота, якраз в тому ж році організувалась Українська Православна Церква Святих Володимира і Ольги в Ст. Полі. Покійний Петро стає її основоположником та виконує роль скарбника. На цьому пості Покійний пробув 18 років. Коли в 1962 році парафія будувала "Іконостас", покійний Петро помагав його будувати. Де що треба було направити чи зробити нове, Покійний Петро казав, не турбуйтеся, я зроблю усе. Пам'ятаю коли в 1970 році при парафії організувався парафіяльний "Музей", і тут св. п. Петро зробив шафи, столи, усе, що було потрібне для даного Музею. Св. п. Петро любив свою церкву, а свідчить за те що на перші початки покійний подарував для церкви металеву хоругву.

Після тризни перепроваджено збірку, яка дала суму 50.00 дол. З того призначено на нев'янучий вінок в Українське Православне Слово 25.00, а 25.00 на парафіяльні витрати. Панахидою та Похорономі заопікувалася п. Світлана Павлова, яка була адміністратором у покійного Петра.

Спи спокійно, Дорогий наш Петре, ми молились за Твою душу і просили в Бога щоб Тебе нагородив царством небесним.

Вічна Тобі пам'ять, і спокій Твоїй душі на вільній землі Вашингтона.

Пилип ШАЙДА

MEMORY ETERNAL PETRO ANTONOVYCH MIROSH

On Tuesday, July 2, 1985, in the evening, at the Nursing Home, bl.mem. Petro Antonovych Mirosh passed away after a lengthy and difficult illness. He was 89 years old. His body was resting at the Anderson Funeral home on Arcade Avenue in St. Paul, and on July 4th a Memorial Service has been served by Very Rev. Nicholas Metulynsky, while the church choir under the conductorship of Slavko Nowytskyj was singing the final memorial prayers for Petro's soul. After the memorial service, Fr. Metulynsky briefly spoke about the deceased's life. Funeral Services have taken place at Saints Volodymyr and Olga Ukrainian Orthodox Church in St. Paul followed by the interment at the Forest Lawn Cemetery in St. Paul. The Sisterhood of the Church, headed by Mrs. Motria Kolotij, in the meantime prepared a great dinner for the people who attended the funeral services. Memories of Petro Antonovych's life were shared by several speakers, among them, from the parish, deacon Slavko Nowytskyj, Mrs. Halyna Riabokin, and Philip Shayda, who was Petro's close friend for many years, as they both were often working together at the Parish Council and other Church functions.

Who was Petro Antonovych Mirosh? He was born on June 29, 1896, in the village Shipovata, Kharkiv Region. He received higher education in Ukraine and was teaching in high schools of Kharkiv Region. When in 1941 World War II erupted between the Germans and Soviet Union, Petro A. continued teaching. However, when the front lines retreated to the west, Petro A. decided that he no longer wanted to live in the Soviet "paradise" and moved on into the world seeking better life. In 1945 he, as many others, lived in a large refugee camp for the Displaced Persons. This was mostly a Ukrainian camp bearing the name of Mykola Lyssenko (a renowned Ukrainian composer). He lived in this camp for 5 years, during which he continued teaching at the Ukrainian high school organized by a group of Ukrainian university professors and teachers headed by Thomas Riabokin, a great mathematics professor. Petro A. was teaching physics. Being a wonderful handyman, Petro A. was of great help in the project of refurbishing classrooms for this school. Everyone loved Petro A. – he was a very pleasant and kind man always ready to help people with whatever projects they were working on. When a Ukrainian Orthodox Church was organized at this camp Peter became its member, where he was serving as a deacon. In 1950, Petro A. emigrated to St. Paul, MN, right at the very time when the Ukrainian Orthodox community was organizing their new Saints Volodymyr and Olga Church. He became one of the founders of this church and served as its treasurer for 18 years. In 1962, when the parish bought a new church building, Petro A. was working, together with others, on building the Iconostas for the church. He also always fixed or built various other church projects, as he was an excellent carpenter, often saying, "Don't worry I will just build all this by myself." When the parish decided to organize a Ukrainian Museum in one of the rooms of the Church Hall, Petro A. built all the tables, shelves, showcases, etc. where various traditional Ukrainian items were exhibited in order to show our children such wonders as the intricate Ukrainian wood carvings, beautiful traditional wedding cakes, embroidered national costumes, etc. Peter A. loved this Ukrainian Orthodox Church very much and gave a gift of a metal banner to the church.

During this memorial dinner money has been donated by those present – a total of \$50 was collected. \$25 was sent for the publication of the "Ukrainian Orthodox Word" and \$25 was given to the Church for various expenses. The Memorial Service was organized by Mrs. Svitlana Pavlov, who was the administrator of Petro Antonovych's will.

Rest in peace, our dear friend Petro and will pray the Good Lord to reward you with His Heavenly Kingdom.

Memory Eternal to you and may your soul rest in peace in this George Washington's country of freedom!

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ...
НАТАЛЯ ТАРАСІВСЬКА МОГИЛА
7 СІЧНЯ 1924 – 26 ГРУДНЯ 2007

Наприкінці грудня надійшла сумна звістка від доньки Тані, що Наталя Могила, бува парафіянка Церкви Свв. Володимира і Ольги, померла 26 грудня 2007 року від удару серця після кількадечного перебування в лікарні.

Наталя була племінницею проф. Хоми Семеновича Рябокonia та Галини Леонідовни Рябокiнь. Декілька останніх років вона жила в штаті Нью Джерсі в містечках Гайнеспорт та Маунт Лорел поблизу своєї доньки Тані, зятя Майка Датчер та двох малих внучечок Олівії та Медісон, яких вона доглядала, коли Таня працювала.

Під час Другої Світової Війни німці забрали Наталку працювати в Німеччині на заводі де вироблялася амуніція в Гесіш Ліхтені (коло Касселя). Коли німці почали відступати з України, родина Рябокoniв також опинилась в Німеччині. Наталя отримала листа від її дядька Хоми С. Рябокonia і відразу ж вирішила тікати з заводу, де вона пропрацювала 2-1/2 роки. З великими труднощами вона та її подруга добралися до великого Табору ДіПістів в Ганновері. У Наталки волосся від хемікалій на заводі зробилось оранжевим, а у її подруги волосся було зелене.

В Ганноверському таборі Хома С. Рябокiнь разом з групою інших професорів організував гімназію. Наталя закінчила цю гімназію і згодом виїхала до Канади. Жила більшістю в Торонто. В 1965 році вона одружилась з Олексою Могилою (інженер) і вони переїхали в Америку. У них народилась донька Таня. Чоловік Наталі, Олекса Могила, раптово помер від раку в 1982 році коли йому було тільки 42 роки.

Отже, Наталка залишилась сама вирощувати доньку. Таня закінчила коледж в Нью Джерсі. Наталка і далі жила або з родиною доньки, або пізніше поблизу на квартирі, та все далі була дуже близькою з родиною донька та внучками, яких вона дуже любила.

Наталя декілька разів приїздила відвідувати свою тітку Галину Л. Рябокiнь в Міннесоті і тоді вона завжди приходила на Служби Божі до Церкви Св. Катерини. **ВІЧНА ЇЇ ПАМ'ЯТЬ...**

Майя Грегорет – «ГОЛОС» № 1(102) січень-лютий 2008 р.

MEMORY ETERNAL...
NATALIA TARASIWSKA MOHYLA
JANUARY 7, 1924 – DECEMBER 26, 2007

In December 2007 sad news were received from Tania Dutcher, Natalia Mohyla's daughter - Natalia Mohyla, former parishioner of Saints Volodymyr and Olga Church, passed away from a heart attack on December 26, 2007 after a brief stay at the hospital.

Natalia was the niece of prof. Thomas Riabokin and Halyna Leonidivna Riabokin. She lived for many years now in the state of New Jersey at Heinesport and Mt. Laurel near her daughter Tania and son-in-law Mike Dutcher and two young granddaughters – Olivia and Medison. Often she was taking care of the granddaughters while Tania worked.

During World War II, the Germans took Natalia to their forced labor camps, where she worked at an ammunition factory in Hesisch Lichten (near Kassel). When the Germans retreated from Ukraine, Thomas and Halyna Riabokin's family also came to Germany. Natalia received a letter from her uncle Thomas R. and decided to run away from the ammunition factory, where she worked for 2-1/2 years. With great difficulties, she and her girlfriend somehow managed to get to the Displaced Persons Camp in Hanover, Germany. Natalia's hair was bright orange and her friend's hair was green, as a result of working with chemicals at the ammunition factory.

At the Hanover DP Camp, Thomas Riabokin, together with a group of other professional school and university teachers, organized a high school for children and youth at the camp. Natalia graduated from this high school. Eventually she emigrated to Canada. She lived mostly in Toronto. In 1965 she was married to Oleksa Mohyla, an engineer from the USA. They moved to New Jersey, where their daughter Tania was born. In 1982, Oleksa, within a month of the diagnosis, died from cancer. He was only 42 years old.

Natalia was left alone to raise their daughter Tania. Tania graduated from college and married Mike Dutcher. Natalia continued to live with her daughter's family, or later nearby at an apartment, but she has always been close to her daughter's family where she was taking care of her granddaughters while Tania worked. She loved her granddaughters very much.

She visited Minnesota and her aunt Halyna L. Riabokin many times, and then she always attended church services at St. Katherine Church. **MEMORY ETERNAL...**

Maya GREGORET – "VOICE" #1(102) January-February 2008

СВІТЛОЇ ПАМ'ЯТІ ЕРОТЕЇДИ МИРОНЮК

17-го вересня 1986 р.

Всечесні Отці, Паніматки, Горем пририта Родино, Дорогі Парафіяни і Вельмишановні гості:

По тяжкій та довгій недузї вдома, в неділю 14-го вересня 1986 року, в ранніх годинах, відійшла у вічність наша Дорога Парафіянка та співачка церковного хору сл. п. Еротеїда Миронюк, осиротивши своїх дітей – Бориса з дружиною Сонею, Тамару з мужем Борисом Неприцьким, панну Галину, шість внуків, п'ять правнуків, брата Леоніда, сестру Галину на Волині, Україна, братову Сорочинську в Стейті Нью Джерсі. Покійна народилась 1-го травня 1904 року в селі Воротнів на Волині. Вона була дочкою священника Отця

Сорочинського, який був священником в селі Воротнів.

Покійна була лагідної вдачі, любила своїх дітей, внуків, правнуків, та своїх ближніх. Своїх дітей Покійна виховала в релігійно-національному дусі. Не раз Покійна говорила, що треба пам'ятати слова нашого Генія Тараса Шевченка - чії ми діти, та за що закуті. Усі ми знаємо як діти Покійної беруть активну участь в релігійно-громадському житті.

Покійна не тільки співала в церковному хорі, спочатку співала в хорі Молодь Української Національності (МУН), де диригентом був Протодиякон Юрій Корсунь. Цей хор виступав на академіях в залі УМСА в Ст. Полі, як наприклад на академіях Тараса Шевченка, Симона Петлюри, і т. д. В короткому часі після хору МУН зорганізувався Хор Дніпро, в якому Покійна довгий час співала, а її діти – Борис та Галина співають в хорі Дніпро по сьогоднішній час.

Як наше прислів'я каже: хто сіє жито, той збирає жито, а той хто сіє кукіль, той збирає кукіль. Покійна сіяла добро і це добро виявилось коли Покійна була прикована до ліжка, бо її діти не віддали її до старечого дому, а пильнували самі вдома. Честь і слава таким дітям. Тут треба згадати Соню, дружину Бориса Миронюка, яка також пильнувала свою тещу.

Згадуючи Покійну не злим, тихим словом треба підкреслити, що Покійна разом із своїм Покійним мужем Володимиром належала до одних з основоположників нашої парафії Святих Володимира й Ольги в Ст. Полі. У Покійних була безмежна любов до свого рідного, любов до своєї Української Православної Церкви, та любов до своєї Батьківщини України.

Вони, як ті Апостоли, виконували свою місію на Вільній Землі Вашингтона, тілом та душею включалися в громадсько-церковне життя. Напротязі свого побожного, трудолюбивого життя Еротеїда, разом з мужем Володимиром, прислужилися багато до розвитку нашої Парафії. Покійний Володимир був мистець-маляр, який майстрував церковні речі. Його речі можна побачити в нашій церкві, а саме: чудовий Кивот, Хоругви, та Образи, які сам зробив, намалював та подарував їх нашій Парафії.

Сл. п. Еротеїда, коли була молодшою, працювала також на кухні. Тут варто пригадати коли церковний хор ходив колядувати до своїх парафіян, вона ніколи не відмовлялася іти колядувати, та ще заохочувала інших іти колядувати на церкау.

За Отця Василя Уманця, хор Дніпро що другий тиждень мав свої проби хору в церковній залі, де Еротеїда завжди щось дома було пекла і приносила на співанки. На перерві хористи купували каву та солодке. Покійна завжди говорила – нехай парафія заробить пару центів. Покійна ніколи не оминула Служб Божих, коли б вони не були, завжди була присутня. Вона знала напам'ять усі церковні напиви – казала, я можу заплющити очі і співати без нот. Коли в 1985 році Покійна підупала здоров'ям, все одно із своєю донечкою Галиною приїздила на проби церковного хору – каже: я не можу сидіти вдома і не поїхати на пробу.

Покійну Еротеїду я знаю від 1950 року, бо ми разом співали в церковному хорі Св. Архистратига Михаїла в Міннеаполісі, коли наша парафія тількищо організувалась. Покійну я любив і шанував за доброту та відвертість. В липні 1986 року, коли відвідував Покійну в шпиталі, вона сказала: “Як мені вже надоїло лежати в тому шпиталі, так хочеться піти на Службу Божу, та побачити своїх парафіян.” Як бачимо, яка була безмежна любов Покійної до своєї Церкви та до ближнього.

Зі смертю Покійної Еротеїди наша парафія та церковний хор понесли велику втрату, бо з кожним роком нас стає менше.

Від імені церковного хору, від себе та від своєї дружини висловлюю опечаленій Родині наше найщиріше співчуття. Спи спокійно, Дорога наша парафіянка та співачка, та про волю України сни. Пам'ять про Тебе житиме вічно в наших серцях, а Вільна Земля Вашингтона нехай буде Тобі легкою.

ВІЧНА ТОБІ ПАМ'ЯТЬ.

Пилип ШАЙДА

IN MEMORY OF EROTEIDA MYRONIUK

Honorable Fathers, Panimatkas, grief stricken Family, Dear Parishioners and Guests:

After a lengthy and difficult illness, on Sunday, September 14, 1986, during early morning hours, at home, our Dear Parishioner and singer of the church choir bl. mem. Eroteida Myroniuk has passed away . Thus leaving orphaned her children Borys Myroniuk and his spouse Sonia, Tamara and her husband Boris Niepritzky, Miss Halyna Myroniuk, six grandchildren and five great-grandchildren, her brother Leonid, her sister Halyna in Volyn, Ukraine, her sister-in-law Sorochynska in New Jersey. Bl. mem. Eroteida was born on May 1, 1904 in the village Vorotniv, Volyn region, a priest's daughter of Fr. Sorochynsky, pastor at the Vorotniv village.

Bl. mem. Eroteida had a very pleasant disposition, she loved her children, grandchildren and everyone around. She brought up her children in a religious environment and with love toward her Fatherland Ukraine. She often used to say that we need to heed the words of our genius Taras Shevchenko, who always reminded us to remember whose children we are and for what we were put into bondage. We all know that Eroteida's children are always active in the church life as well as in the life of our Ukrainian community.

She not only sang in the church choir, at first, she sang in the choir of the Young Ukrainian Nationalists. The conductor of this choir was bl. mem. Yuri Korsun. This choir used to give performances at the YMCA hall in St. Paul, for example at commemorations of Taras Shevchenko, Symon Petlura, and other renowned Ukrainians. Soon after the above choir had been organized, another choir *Dnipro* also came to life and bl. mem. Eroteida used to sing in this choir, as did her children Borys and Halyna, where they continue singing it to this day.

As one of our proverbs states: "Those who sow rye, harvest rye, those who sow tare weed, harvest tare weed." Bl. mem. Eroteida was always sowing goodness and this goodness became apparent when Eroteida became very ill and had to stay in bed most of the time. Her children did not put her away into some kind of an old-folks' home, but rather they tended her during her illness themselves. Honor and glory to such children. It is proper to mention here too that Sonia, Borys Myroniuk's wife, was often taking care of her mother-in-law.

While we are remembering Eroteida with quiet, kind words, it is right and proper to mention here that Eroteida, together with her bl.mem. husband Volodymyr were also founders of our Saints Wolodymyr and Olga parish in St. Paul, MN. They both had a lot of love toward their Fatherland Ukraine and their Ukrainian Orthodox Church.

Volodymyr and Eroteida Myroniuk

They, just like the Apostles, continued their mission in Washington's Land of Freedom. They applied their body and soul toward community and church life – giving their entire god-loving and industrious life to God and their Ukrainian community. Eroteida and her husband Volodymyr have been very instrumental in the development of our parish. Bl. mem. husband Volodymyr was a very good artist and painter. He created and built many church items used in the church during services. One can see many of the things which he has built and has given them to our church. For example the beautiful ciborium ("kivot"), the banners, the icons, all

of which he personally built, painted and gifted to our church. Bl. mem. Eroteida, when she was younger, also used to work a lot in the church's kitchen. Another nice thing, which is appropriate to mention at this time, when our choir used to go to the parishioners' homes for Christmas caroling, she never refused to go caroling, and she even encouraged others to come and carol for the church.

During Fr. Umanec rectorship, the Dnipro choir used to have its rehearsals every two weeks at our church hall, Eroteida would always bake something at home and bring it to the rehearsals, so that during intermissions the choir singers would buy coffee and sweets. She used to say that it is a nice opportunity for the church to get a few additional cents. She has never been absent from the Church Services, no matter what – she was always there. She knew by hard all church chants and she used to say that she could close her eyes and sing everything without any music sheets.

When in 1985 Eroteida became ill, she still was coming to choir rehearsals with her daughter, saying that no way could she stay home and be absent from the rehearsals.

I always appreciated and loved bl. mem. Eroteida for her kindness and sincerity. I knew her since the early 1950s as we used to sing at the Archangel Michael Church Choir in Minneapolis, when our church in St. Paul was in its organizational stages. In June 1986, when I visited bl. mem. Eroteida at the hospital, she said that she was so tired of staying at the hospital and that she would have liked to come to our Church Services and to see other parishioners. Here we again can see how immense her love for her Church and her co-parishioners has been.

With Eroteida's passing away our church community definitely felt the loss of this wonderful woman who devoted her life to church and her family, as there are always fewer and fewer of us remaining every day.

On behalf of the church choir, I and my wife are expressing our sorrow and condolences to her saddened family.

May you rest in peace, our dear parishioner and choir singer Eroteida. May your dreams be of Ukraine and we will keep memories eternal of you in our hearts. May the Freedom of this Free Land of Washington feel light to you.

Philip SHAYDA- September 17, 1986

GEORGE OLISHKEWYCH

May 2, 1919 – June 11, 2002

NEILLSVILLE, WI – George Olishkewych, age 83, of Neillsville, WI died Tuesday, June 11, 2002, at St. Joseph Hospital in Marshfield.

George was born on May 2, 1919, in Horohiw. He attended Grade School and High School in Ukraine and then went on to Technical College where he obtained a degree in Economics. During World War II, George fought with the Independent Ukraine Under-ground against both Nazi Germany and Communist Russia. During the war, George was united in marriage with Luba Panasewych on August 31, 1944. They were eventually captured by the Germans, and forced to work in the Nazi prison labor camps. Eventually they escaped to the American controlled Germany. With the help of the United Ukrainian American Relief Fund, George earned his degree in Agricultural Engineering.

In 1950, George and Luba moved to the United States and settled in Chicago. For ten years, George worked in Chicago until he was able to purchase a farm near Neillsville, WI. Ten years later they purchased the Arbutus Café in Downtown Neillsville. They operated the business for thirty years eventually adding a nightclub. George briefly opened a roller rink in the old Neillsville Armory but decided quickly to found GO Sportswear, a jacket manufacturing business. As time progressed the business grew and became too large for the Armory. George found a larger facility in Thorp, where the business continues to operate today.

Both George and Luba have always been thankful to be in the United States for the freedom that they enjoyed. Always trying to give back to the community, George felt strongly about contributing to the Neillsville hospital library and Vietnam Memorial fund.

Along with his business endeavors, George also ran for the United States Congressional District seat in the 1970's.

He was a member of St. Katherine Ukrainian Orthodox Church in Arden Hills, MN (Minneapolis-St. Paul) and St. Andrew's Ukrainian Orthodox Church in Bloomingdale, IL.

He is survived by his wife, Luba of Neillsville; one son, Peter Holoyda of San Francisco, CA; one daughter, Olha Holoyda of Washington, D.C.; three sisters, Nadia Kowal and her three boys of Montreal, Canada, Olenka Bouchatsky and her daughter also of Montreal, Canada, and Helen Harnick and her three daughters of Toronto, Canada.

The Funeral Mass for George will be held at 1:00 p.m., Saturday, June 15, at St. Andrew's Ukrainian Orthodox Church in Bloomingdale, IL. Fr. Mikola Bodnarchuk will officiate. The Church Choir will provide music. Interment will be in the Elmwood Cemetery and Mausoleum in River Grove, IL. Visitation will be from 4 to 8 p.m., Friday, June 14, with a 6:00 p.m., Funderal Mass at the Gesche Funeral Home in Neillsville. Fr. Petro Sivko and Fr. Michailo Kidanowish will co-officiate.

In lieu of flowers memorials may be directed to the Neillsville Public Library, 409 Hewett St., Neillsville, WI 54456.

Marshfield News-Herald, Thursday, June 13, 2002

ЮРІЙ ОЛІШКЕВИЧ

(2 травня 1919 – 11 червня 2002)

Ніллсвіл, Віскансін – Юрій Олішкевич, віком 83 р., з Ніллсвіл, Віскансін - помер у вівторок, 11 червня, 2002, в Сейнт Джозеф Шпиталі в Маршфілд, Ві.

Юрій народився 2 травня, 1919, в Горохові. Він вчився в початковій та в середній школах в Україні, а потім закінчив Технічний Інститут, де він дістав ступінь з Економіки. Під час Другої Світової Війни, Юрій боровся з Незалежною Українською Підпільною Організацією проти обох – Нацистської Німеччини та Комуністичної Росії. Під час війни, Юрій одружився з Любою Панасевич 31-го серпня 1944 року. Зрештою німці зловили їх і заставили їх працювати в нацистських таборах насильної роботи для заграничних та полонених. Пізніше їм удалося втікти до частини Німеччини, яка була під конотролею американців. З підтримкою від Американсько-Українського Фонду Допомоги, Юрій дістав диплом Інженера Агрономії.

В 1950 році, Юрій та Люба прибули до Сполучених Штатів Америки і жили в Чікаґо. Десять років Юрій працював в Чікаґо, аж поки йому вдалося купити фарму коло Неїллсвіл, Віскансін. Десять років пізніше вони купили Арбутус Кафе в Ніллсвіл. Вони оперували цим бізнесом тридцять років, і евентуально додали нічний клуб до нього. На короткий час, Юрій був відкрив роликовий каток в приміщенні старого Будинку Арморі в Ніллсвіл, але в дуже скорому часі вирішив звснувати бізнес ЮО Спортивного Одягу (GO Sportswear), де шили жакети. З часом бізнес зріс і зробився завеликим для Будинку Арморі. Юрій знайшов більше приміщення поблизу в Торпі, Ві, де цей бізнес продовжує працювати і по сьогоднішні дні.

Обоє, Юрій і Люба були завжди дуже вдячні Сполученим Штатам Америки за свободу, яку вони тут дістали. Вони все старалися відплатити місцевій громаді за це – Юрій почував велику потребу в підтриманні бібліотеки при шпиталі в Ніллсвіл та Вієтнамського Меморіального фонду.

Разом з своїми бізнесовими підприємствами, Юрій також був кандидатом Американського Конґресового Дістрікту в 1970-их роках.

Він був парафіянином Української Православної Церкви Святої Катерини в Ареден Гіллс, Міннесота, (коло Міннеаполіс-Сейнт Пол) та Української Православної Церкви Святого Андрія в Блумінґтон, Ілліной.

Він залишив у смутку свою дружину Любу з Ніллсвіл; одного сина, Петра Голойду з Сан Франциско, Каліфорнія; одну дочку, Ольгу Голойду з Вашингтону, Діст. Оф Кол.; трьох сестер, Надю Коваль та її трьох синів з Монтреалю, Канада, Оленку Бучатську та її дочку також з Монтреалю, Канада, та Гелену Гарнік з її трьома дочками з Торонто, Канада.

Похоронна Служба по Юрію відбудеться о 1-ій годині, в суботу, 15 червня, в Українській Православній Церкві Св. Андрія в Блумінґтон, Іл. отець Микола Боднарчук буде служити, а церковний хор буде співати. Похорон буде на Елмвуд Цвинтарі та Мавзолею в Рівер Гров, Іл. В Похоронному Заведенні Гіш (Gesche) в Ніллсвіл буде візитація в п'ятницю, 14-го червня, від 4-ої до 8-ої години вечора, а Панахида буде о 6:00 години вечора. Відслужить о. Петро Сівко в послуженні з о. Михайлом Кудановичем.

Замість квітів, поминальні дарунки прохається надсилати до Ніллсвіл Громадської Бібліотеки - Neillsville Public Library, 409 Hewett St., Neillsville, WI 54456.

Маршфілд Вісник Новин, четвер, 13 червня, 2002 р.

ДАРИ ЦЕРКВІ ВІД ЛЮБИ І ЮРІЯ ОЛІШКЕВИЧІВ

Maya ГРЕГОРЕТ

*Люба і Юрій Олішкевич.
Luba and George Olishkevych.*

Люба Олішкевич померла у липні 2005 року. Подробиць про її життя та смерть ми не маємо. Якраз за пару місяців перед тим як вона померла, вона передала для Церкви Святої Катерини окрім різних інших дарів, які вона та її чоловік подарували раніше церкві, ще декілька дарів - а саме, велику вишиту ікону Святої Катерини, яка тепер висить у Церкві поряд з іконами Святого Князя Володимира Великого та Святої Княгині Ольги. Декілька років перед тим вони також подарували Церкві величезну вишиту Ікону Оранту Київської Святої Софії, яка висить на протилежній стіні в церкві.

Їхні дари також включають декілька менших вишитих ікон – «Ісус Христос», «Діва Марія з Дитятком Ісусом Христом», та ікону «Покрови Пресвятої Богородиці».

Посмертно, племінниця панства Олішкевичів в Міннеаполісі, пані Ольга Джулієн, передала церкві два величезних сувої полотна з набитими українськими узорами квітів – один сувой різнокольорових квітів, а другий з ніби вишитими квітами полтавськими кольорами – чорним та червоним, які вони купили в Україні, коли їздили туди на вакації. Сувой матерії з чорними та червоними квітами – тепер вживається як скатертина для довгого стола в парафіяльній залі з якого подають їжу підчас недільних полуденків та інших празників.

GIFTS TO ST. KATHERINE CHURCH FROM LUBA AND GEORGE OLISHKEWYCH

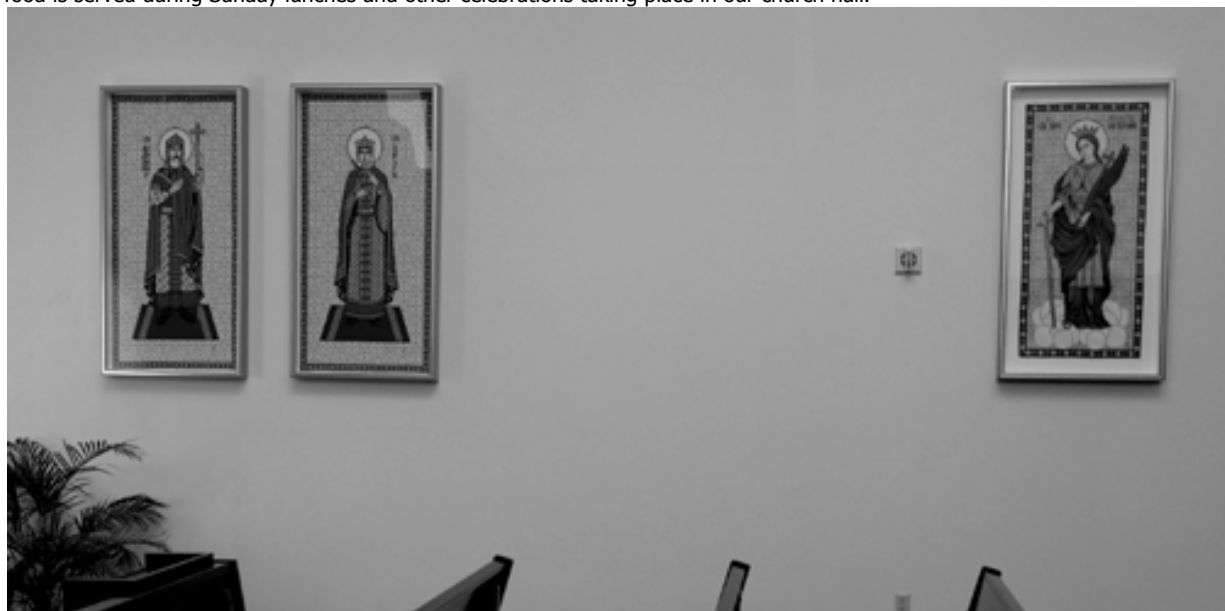
Maya GREGORET

Luba Olishkevych passed away in July of 2005. We do not have any information about her life and the exact date of her passing. However, just a couple of months before she passed away she acquired for St. Katherine Church several other gifts in addition to the ones she and her husband George have previously given to the church – a beautiful large embroidered Icon of Saint Katherine, which now adorns one of the walls at the church, right next to the embroidered icons of Saint Volodymyr the Great and the Great Holy Princess Olga, which they gave to the church several years ago.

Several years before, they also brought from Ukraine and gave to the church a beautiful huge embroidered Icon of "The Kyiv Holy Sophia Oranta", which adorns the opposite wall in the church.

Their gifts also include several other, smaller embroidered icons, such as: "Jesus Christ", "Virgin Mary with Jesus Christ" and "The Holy Protection of the Virgin Mary" hanging in various areas of the church.

Posthumously, Luba and George Olishkevych's niece Olga Julien, who lives in Minneapolis, has also given to the church two more gifts from Luba and George - two huge scrolls of linen fabric which they bought in Ukraine – the two scrolls of fabric have printed "embroidered" Ukrainian designs on them – one has on it colorful flowers, while the other one has a black-and-red flower design printed on it, typical of the Poltava region designs. The black-and-red "embroidered" scroll of fabric is now used as a table cloth for the long table in the parish hall, from which food is served during Sunday lunches and other celebrations taking place in our church hall.

*Embroidered Icons of Saint Volodymyr, St. Olga and St. Katherine at St. Katherine Church.
Вишиті ікони Св. Володимира, Св. Ольги та Св. Катерини в Церкві Св. Катерини.*

СВІТЛОЇ ПАМ'ЯТІ ОЛЕКСАНДРА Г. ПАЧКОВСЬКОГО

9 травня 1922 – 19 лютого 2009

Олександрові було 86 років, коли він помер після довгої хвороби.

Панахида була відправлена в Андерсон Похоронному Домі 21-го лютого. Похоронні відправи були в Церкві Святої Катерини в понеділок, 23 лютого, а також на цвинтарі Форест Ловн Меморіал Парк в Сейнт Полі, де Олександр був похований. Парафіяни та друзі пом'янули його ще раз на трапезі в Церкві.

Олександр Григорович Пачковський народився 9 травня 1922 року в Україні, в місті Луцьк. «Очерет йому був за колиску» - любив свою землю волинську. Був ширим патріотом України. Їхня хата була увішана емблемами України та жовто-блакитними прапорами. Любив свою церкву і багато років був активним членом парафіяльної управи, виконуючи різні функції.

Я небагато знаю за його дитинство. Він часто згадував сестру Ніну. В 1978 р., коли вже в'янув Радянський Союз, ми виписали Ніну з України. Вона була в нас цілий місяць: була радість і був розпач, особливо, коли розповідала за їхнього батька.

Олександр був трудолюбивий – працював в Армюр Компанії (Armour Co.) простим робітником. В Австрії, коли жив у таборі, служив в американській армії і знав трохи англійську мову. Працюючи в Армюр Компанії вирішив піти до школи і вчитися на електрика. За три роки вечірніх курсів дістав посвідку електрика-техніка і працював на цій праці аж поки пішов на пенсію.

Олександр, як людина, був спокійний, пунктуальний, чесний, роботязий, добрий господар, добрий батько, любив дітей, але не балував їх.

Перший сердечний удар дістав коли був головою парафії Святих Володимира і Ольги. Після того він часто хворів.

Прожив Олесь 86 років. Помер 19 лютого, о 2-ій год. ночі, в своїй рідній хаті – він так хотів. Останні 2 тижні його життя, всі 3 сини, Джон (внук) та я доглядали його день і ніч по черзі. Декілька разів він дякував нам, що ми його забрали додому, до своєї хати (з шпиталю).

СПИ, ОЛЕСЬ! СПОКІЙНИМ СНОМ!

Моли Господа Бога за кращу долю Українського народу, за Україну, а земля американська нехай буде тобі пухом, а ці кілька рядків нехай залишаться як нев'янучий вінок на твоїй ще свіжій могилі.

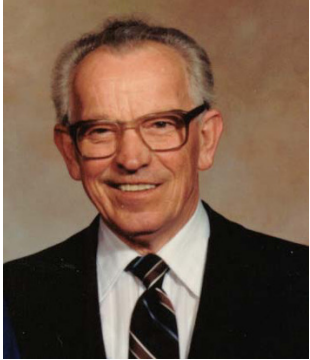
ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ!

Твоя дружина Ніла Пачковська

Олександр Пачковський залишив у смутку свою дружину Нілу, синів Руді (Патті) в Мейпелвуд, МН, Юрія (Катя) в Пейсон, Арізона, та Михайла (Сецілія) в Атланті (Джорджія); шість внуків та троє правнуків.

IN MEMORY OF ALEXANDER H. PACZKOWSKI

May 9, 1922 – February 19, 2009

Alexander was 86 years old when he passed away after lengthy illness.

The Panakhyda (memorial service) was served at the Anderson Funeral Home on February 21. Funeral Services were served at St. Katherine Ukrainian Orthodox Church on Monday, February 23, with funeral services served at Forest Lawn Memorial Park cemetery in St. Paul during interment. Parishioners and friends reminisced about Alexander's life during the lunch served at St. Katherine Parish Hall.

Alexander Hryhorovych Paczkowski was born on May 9, 1922 in Lutzk, Ukraine. "Reeds were his cradle" – he loved his Volynian land. He was a devout Ukrainian patriot. Their home was filled with Ukrainian emblems and yellow-and-blue flags. He loved his church and for many years was an active member of the Parish Council, and performing many other duties, as needed.

I don't know too much about his childhood. He often mentioned his sister Nina. In 1978, when the Soviet Union's wreath began to wither, we sponsored his sister Nina for a visit from Ukraine. She stayed with us for a month: there was a lot of joy, and there was also sadness, in particular, when she was talking about their father.

Alexander was very hard-working – he worked at the Armour Company, just as an ordinary worker. In Austria, when he for awhile worked for the American Armed Forces, he picked up a little English. So, while working at the Armour Co., he decided to go to school and get an electrician's diploma. For three years he attended evening classes and received his electrical technician certificate. He worked in this profession until his retirement.

As a person, Alexander was of gentle temper, punctual, honest, industrious, took great care of the house, he was a wonderful father, loved children, however was not spoiling them.

Alexander suffered his first heart attack when he was the President of the Parish Council at Saints Volodymyr and Olga Church in St. Paul. After that he was often unwell.

Alex was 86 when he passed away on February 19, at 2:00 a.m. at home – this was what he wanted. For the last two weeks all three sons, our grandson John and I were taking turns day and night caring for Alexander. He thanked us many times for taking him home from the hospital.

REST IN PEACE, ALEX! DREAM WONDERFUL DREAMS!

Pray God Almighty for a better fate for Ukrainian people and Ukraine. May the American soil be light as feathers to you, and may these few words remain as an eternal wreath on your still fresh grave.

MEMORY ETERNAL!

Your wife Neonilla Paczkowski

Alexander Paczkowski is survived by his wife Nila, sons Rudy (Pattie) of Maplewood, MN, George (Kathy) of Payson, AZ and Michael (Cecile) of Atlanta, GA., 6 grandchildren and 3 great-grandchildren.

ПАНІКАДИЛО ТА ПІДСВІЧНИКИ В ЦЕРКВІ СВЯТИХ ВОЛОДИМИРА І ОЛЬГИ

*Пилип ШАЙДА
вересень 2000 р.*

Для Церкви Святих Володимира і Ольги п. Олександр Пачковський зробив Панікадило, два підсвічника та інші речі. Олександр Пачковський сам був і проектувальник і майстер у виконанні цих речей. Спочатку він зробив проект Панікадила на папері 10 футів в діаметрі і по цьому плану змайстрував Панікадило. Всю роботу робив у своєму гаражі. Скільки труду і праці та грошей витратив п. Пачковський тільки один Бог знає. Коли технічна робота була закінчена, Олександр помалював Панікадило і підсвічники золотою фарбою. Підсвічники ми і тепер вживаємо в Церкві Святої Катерини в Арден Гіллс, Міннесота.

В 1963-му році парафія готувалася до великого храмового свята з освяченням Іконостасу. Олександр Пачковський, який тоді був Головою Парафіяльної Управи, дуже добре підготував церкву до цього свята.

Коли в 1970-71 роках відбувався капітальний ремонт церковного будинку, уся праця по "електричній галузі" була на плечах Олександра Пачковського аж до 1993 року, коли було продано той церковний будинок.

Отже, тепер висловлюємо нашу сердечну подяку панові Олександрові Пачковському за віддану, добровільну, безкоштовну працю для церкви на Славу Божу, та на добро нашої парафії. Щастя Вам Боже на все добре, дорогий пане Пачковський!

Нижче подані фотографії праці О. Пачковського.

PANIKADYLO (CHURCH'S GRAND LAMPADARY) AND CANDLE HOLDERS AT SAINTS VOLODYMYR AND OLGA CHURCH

*Philip SHAYDA
September 2000*

For the Saints Volodymyr and Olga Church Alexander Pachkowski designed and made the Panikadylo, two church candle holders and many other things.

Alexander Pachkowski was the designer and master constructor who created these items himself. To begin with, he made a drawing of the Panikadylo on a 10 ft. diameter paper, and then following his design he constructed the Panikadylo. He did all the work himself in his garage. And just how much work and money Mr. Pachkowski put into this job is known only to God Almighty. After technical and mechanical work was finished, he painted the Panikadylo and Candle Holders with gold paint. Even nowadays we are using these Candle Holders in our new St. Katherine Church.

In 1963, the parish was getting ready for a big celebration of the Patron Saints Day, and consecration of the new Iconostasis. Alexander Pachkowski, who was then President of the Parish Council, got everything ready for this big day.

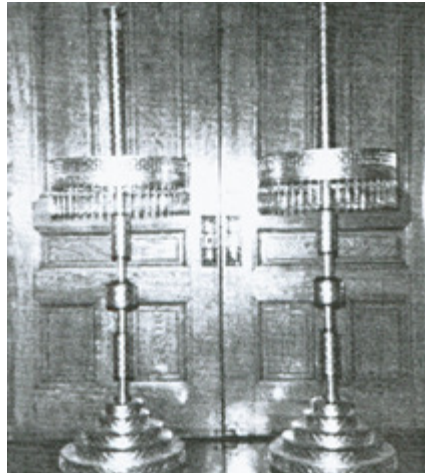
In 1970-71, when we were busy remodeling the Saints Volodymyr and Olga Church Building, all work of "electrical nature" was in the hands of Alexander Pachkowski, up until 1993, when the building was sold.

On this occasion, we are expressing our most sincere gratitude to Mr. Alexander Pachkowski for his dedicated, voluntary work for our Church and for the glory of God and our Parish. May God bless you and give you all the best, our dear Mr. Pachkowski.

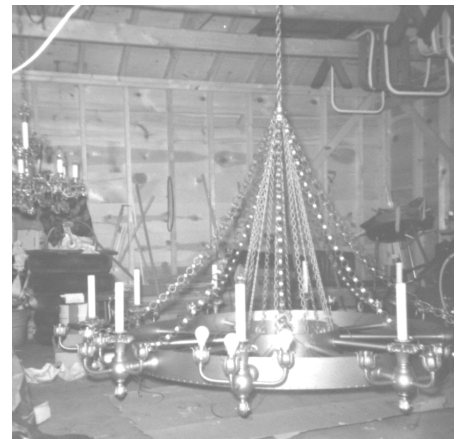
Below are some photographs of Mr. Pachkowski's work.

*Alexander Paczkowski constructing the altar candle holders.
Олександр Пачковський майструє вітаний підсвічник для Церкви.*

*Two large candle holders constructed for the Church by Mr. Paczkowski.
Два великих підсвічника змайстрованих Олександром Пачковським для Церкви.*

*Panikadylo (Candelabra) for the Church of Saints Volodymyr and Olga, which Mr. Paczkowski constructed in 1963.
Панікадило яке Олександр Пачковський збудував для Церкви*

ANNA PANCHUK
March 1, 1931 – June 11, 2010

Leda PANCHUK

Ann Panchuk passed away peacefully on June 11, 2010 at the age of 79. The Panakhuda was offered at the Anderson Funeral Home on Monday June 14, 2010. Funeral services were served at St. Katherine Ukrainian Orthodox Church on Tuesday June 15, 2010, with interment at Forest Lawn Memorial Park. Father Peter Siwko officiated. Following, lunch was served at St. Katherine's Church.

Ann Panchuk was born on March 1, 1931 in St. Croix County, Wisconsin. She was the youngest of six children. Ann was a kind, honest person. Her house was always neat and clean. She was a wonderful mother, she loved children, and first and foremost her family. I miss how when I would come home at the end of the day and she would ask me how was work, or how was your day. Or if I needed to vent, she listened. I will miss how we always did things together.

She was active in the church and always baked for the church bake sales. If something did not turn out right, she wouldn't bring it. That's the kind of person she was.

Ann is survived by her husband William, daughter Leda, sister Katherine Buhajenko, sister-in-law Vera Novak, nephew and godson Luke Buhajenko, nephews and nieces Jeff (Laurie) Novak, Garry (Maggie) Novak, Luba (John) Vanyo, great-nephews and nieces Brian, Beth, Kelsey, Nic, Alex, Kiki and Zack. We miss you and love you.

MEMORY ETERNAL...

АННА ПАНЧУК
1 березня 1931 – 11 червня 2010

Василь ПАНЧУК

Анні було 79 років, коли вона померла від недуги серця. Панахида була відправлена в Андерсон Похоронному Домі. Також отець Петро Сівко відслужив похоронні відправи в Церкві Святої Катерини та на Цвинтарі Форест Ловн Меморіал Парк в Сейнт Полі, Міннесота, де Анна була похована. Парафіяни та друзі пом'янули її ще раз на трапезі в Церкві.

Анна працювала в Першому Банку (First Bank in St. Paul) в Сейнт Полі 18 років як бухгалтер (bookkeeper) 18 років аж до того часу як пішла на пенсію. Вона любила свою працю – була дуже точна і акуратна в і своїй праці. Анна була трудолюбива і працююча.

Прожила вона 79 років. Померла 11 червня о 7:00 годині ранку у своїй рідній хаті. Любила свою Церкву. Була тихої вдачі, працююча, любила Америку і Україну, була чесною людиною і доброю господинею. Як була в шпиталі то просила, що хоче іти додому. Вже дома – все було добре, з'їла вечерю. Десь о 5:15 ранку говорила з Лідою, як Ліда ішла до роботи, я пробудився о 7:30 ранку і знайшов її мертвою.

Церква і віра в Бога були для неї дуже важливими. Анна раніше жила в частині міста Іст Сейнт Пол, а тепер Пайонір Парк Терес, Літл Кенеда, Міннесота. Всі її любили, і будуть відчувати її відсутність, а особливо її чоловік Василь і донечка Ліда та сестра Катерина Бугаєнко, Лука Бугаєнко (її племінник і хресний син).

Поминайте, ніби каже Анна Панчук, чоловіче Василю і донечко Ліда, сестра Катерина і Лука – відійшла з того світу, така Божа воля, прощай чоловіче мій любий, більше тебе я не побачу і знаю, що не раз ти заплачеш за мною, прощайте друзі і парафіяни – ви прийшли попрощатися, Ви прийшли, мої друзі, моє тіло хоронити і з молитвою святою у могилу пустити, прощай родину моя люба, може чим я Вас обідила, я відходжу з того світу, не вернуся я до Вас – Бог всесильний життя змінне – твій чоловік Василь, Ліда – донечка, що щиро тебе любили – Вічна Пам'ять.

Залишила в смутку свого чоловіка Василя, дончку Лиду і сестру Катерину. Подяка всім Парафіянам і всім Друзям. Ще раз щиро дякую що так численно прийшли вшанувати її пам'ять, за Вашу присутність, за щирі слова і співчуття. Дякують – Василь та Ліда. Ти недавно є у могилі, а для нас Ти завжди жива, ми уславити тебе не маємо сили, якою ти була завжди будеш нею. Коли гордий дух її стане на останній допит перед Престолом Всесильного, то і там Вона сіміло гляне в лице Всемогучого, й буде запитувати напевно, чому Ти, Боже, забрав мене пердчасно. Твій образ і твоя подоба – українська людина.

Бог всесильний, життя змінне – твій чоловік і донечка Ліда. ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ...

STEPHANIE MONIQUE PYSARSKY

OCTOBER 31, 1929 – DECEMBER 5, 2007

MEMORY ETERNAL...

Stephanie Monique Pysarsky passed away peacefully surrounded by family. Preceded in death by parents Nicholas and Ann Olejnik; daughter Helen and husband Eugene. Survived by sons Ray P. and George; granddaughters Heather and Alyson; great-grandchildren Cole and Kianna; sister Marie-Jacqueline (Robert) Boulanger; nephew Michael (Anita); great-nephew Pierre; and niece Marie-Claire. Panakhyda Service 7PM Friday at ANDERSON FUNERAL HOME, 1401 Arcade Street, St. Paul, with visitation 6:00 PM until time of service. Interment Cimetie're Parisien de Bagneux, Paris, France. Memorials preferred to AseraCare Hospice.

Published in the Pioneer Press on 12/6/2007

Stephanie Monique Pysarsky was a long time member of St. Katherine Ukrainian Orthodox Church in Arden Hills, MN. She was a member of the church choir where her beautiful voice enhanced church services for many years. Her husband Eugene Pysarsky passed away a long time ago. Her life has not been easy, but she made the best of it by working

hard, taking care of her family and to a great extent by continuing to belong to St. Katherine Church where she found an extended family.

Every-one at St. Katherine's loved Stephanie Monique!

She will be missed by the entire congregation. Parishioners are extending to her family their heartfelt condolences.

MEMORY ETERNAL!

* * * * *

СТЕФАНІ МОНІК ПИСАРСЬКА

31 ЖОВТНЯ 1929 – 5 ГРУДНЯ 2007

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ...

Стефані Монік Писарська померла спокійно в присутності родини. Померли раніше її батьки Ніколас та Анна Олейнік; дочка Галина та чоловік Євген. Покійна залишила в смутку синів Рея П. та Джорджа; внучок Гезер та Алісон, правнуків Кола та Кіанну; сестру Марію-Джакеліну (Роберт) Буланжер; племінника Михайла (Аніта); пра-племінника П'єра; та племінницю Марію-Клер. Панахида о 7:00 вечора в п'ятницю 7-го грудня, в ЕНДЕРСОН ПОХОРОН-НОМУ ДОМІ (1401 Arcade Street, St. Paul); візитація від 6:00 год. до початку панахиди. Поховання відбудеться на Цвинтарі Парізієн де Багно, Париж, Франція. Меморіальні дари прохасться давати радше на Асера-Кер Госпіс (AseraCare Hospice).

Оголошення в Пайонір Прес за 6 грудня 2007 р.

Стефанія Моніка Писарська багато років належала до парафії Св. Катерини в Арден Гілс, МН. Вона брала участь в церковному хорі, де її чудовий голос прикрашав Служби Божі. Її чоловік, Євген Писарський, помер багато років тому. Життя її було не легке, але вона знаходила відраду в праці, в її родині, та у великій мірі в її приналежності і присутності в Церкві Св. Катерини, де інші парафіяни були ніби продовженням її родини. Усі в Церкві Св. Катерини любили Стефані. Парафіяни будуть навіки пам'ятати її.

Парафіяни Церкви Св. Катерини передають її родині свої найсердечніші співчуття з приводу смерті Стефані Писарської..

ВІЧНА ЇЇ ПАМ'ЯТЬ!

ДМИТРО РЕЗНИЧЕНКО

В четвер, 21 серпня 1975 р., о год. 7:30 на удар серця несподівано відійшов у вічність сл. п. Дмитро Резниченко.

Вістка про смерть його облетіла і засмутила всю парафію Святих Володимира й Ольги в Ст. Полі, Міннесота, та друзів і земляків покійного. Дмитро Резниченко народився 3 травня 1904 р. на Полтавщині. До Америки прибув 1950 р. Саме в той час організувалась в Ст. Полі Православна Парафія Святих Володимира й Ольги, якої він був побожним парафіянином до кінця свого трудолюбивого життя.

Покійний Дмитро був довгі роки церковним старостою, не шкодуючи ні труду, ні гроша на потреби парафії.

Похоронні відправи почалися 25 серпня Панахидою в похоронному заведенні Андерсона при участі майже цілої парафії та друзів покійного з інших парафій в Міннеаполісі.

Хор під управою диригента п. Михайла Мірзи урочисто відспівав панахиду. 26 серпня відбувся похорон, на який прибуло чимало людей, щоб віддати цю останню послугу покійному.

Після похорону о. Миколи Метулинський запросив присутніх до парафіяльної залі на поминальний обід.

Під час обіду перше слово взяв голова парафіяльної управи інж. Григорій Сложинський. Автор цих рядків згадав заслуги покійного, який знав його добре особисто. Генерал Василь Филонович сказав про покійного, як доброго та практикуючого християнина та доброго патріота. По обіді відбулась збірка на нев'янучий вінок покійного, яка дала 51.50 дол. Ця сума була розділена 25.75 на Фонд Семінарії Св. Софії в Бавнд Бруку та 25.75 на Фонд Українського Православного Слова в Бавнд Бруку в честь 25-ти ліття його існування.

Спи, дорогий друже Дмитре, ми молимося за твою душу і просимо Бога, щоб нагородив тебе Царством Небесним.

Вічна Тобі пам'ять і спокій Твоїй душі на вільній землі Вашингтона!

Пилип ШАЙДА

DMYTRO REZNIHENKO

On Thursday, August 21, 1975, at 7:30 p.m. unexpectedly bl. mem. Dmytro Reznichenko passed away from a heart attack.

Sad news about his death spread throughout our parish community of Saints Volodymyr and Olga Ukrainian Orthodox Church, saddening them, along with other friends and compatriots. Dmytro Reznichenko was born on May 3 1904 in the Poltava region. He arrived in the U.S.A. in 1950. Right then the Ukrainian Orthodox community of St. Paul was being organized. He was a very faithful and work loving parishioner of this Church all his life.

For many years he was the church warden. He always worked very hard and donated a lot of money towards the upkeep of the Church.

Funeral services began on August 25th with a memorial service at the Anderson Funeral Home attended by most of the parishioners of Saints Volodymyr and Olga Church, as well as by many of his friends from the Minneapolis parishes.

The choir, under the conductorship of Michael Mirza sang the responses during the memorial service, honoring the deceased for the last time.

After the funeral Fr. Nicholas Metulynsky invited everyone to the Parish Hall for the memorial dinner.

During the dinner the first speaker was Engineer Hryhoriy Slozhinsky. Also, the author of this obituary, who was a close friend of the deceased, said a few words, commemorating bel. mem. Dmytro Reznichenko's life and in particular his work at the church, stating that he was a good Christian and a great patriot of our fatherland Ukraine. After the dinner, \$51.75 were collected – half of this amount was sent to the Seminarians Fund in South Bound Brook, NJ, and the other half towards the publication of the "Orthodox Word" in honor of the 25th anniversary of this publication.

Sleep, our dear friend Dmytro, and we are praying God asking Him to reward you in His Heavenly Kingdom.

Memory Eternal to you and wishes that your soul rest peacefully in the freedom of this George Washington's country!

Philip SHAYDA

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ ЛЕОНІДА РЯБОКІНЯ

(16 травня 1933 - 26 вересня 1995)

Минулого вересня несподівано і передчасно відійшов у вічність наш незабутній парафіянин Леонід Рябокiнь. За ним дуже тужать його родина і друзі. Під час його похорону кімнати в похоронній установі були переповнені квітами, прийшло кілька сот людей, щоб останній раз побачити Льоню, бо його всі дуже любили.

Багато років Леонід був тростом нашої парафії, дорадником Будівельного Комітету, брав участь в справах української громади. Він допомагав розбирати іконостас в церкві Свв. Володимира і Ольги і планував його реставрувати в новій церкві.

Разом з батьками Леонід виїхав з Харкова на захід у серпні 1943 р., а 1950 р. прибув до Сейнт Полу, Міннесота, закінчив Університет Міннесоти і 32 роки пропрацював інженером в компанії "Honeywell", в галузі космонавтики. Два роки тому, у зв'язку з реорганізацією департаментів, Леонід мусів передчасно відійти на пенсію. Це був початок його кінця.

Леонід був інженером не тільки за дипломом, а за покликанням. Мав "золоті" руки – міг полагодити всякі речі пов'язані з електрикою, кожний прилад в хаті;

телевізор, радіо, та інші складні електричні речі він охоче і з цікавістю розбирав і поправляв. Особливо любив поправляти авта -- він розбирав їх цілком, включно з мотором, перечищав або заміняв зіпсовані частини, і складав все до купи – авта знову дуже добре їздили.

Замолоду Леонід був активним у роботі ОДУМ-у виконував працю коменданта літніх таборів. Діти завжди чекали і вибігали назустріч, коли Льоня привозив своїм червоним грузовичком різні речі потрібні для таборової праці. Зразу ж формувалась волейбольна гра і діти разом з Льонею весело перекидали через сітку м'яч. Він дуже любив спорт, організовував і сам брав участь у волейбольних змаганнях. Останнє з них відбулося на початку вересня 1995 р.

Леонід дуже болів долею України, двічі їздив туди, відвідував родичів і місто свого дитинства, шукав можливостей працювати на добро України. Нарешті знайшов таку роботу в одній з американських компаній, що мала свій відділ у Києві, і вже мав приступати до праці. Не довелося. Несподівано атака серця поклала край його плянам і надіям. Тихо й безболісно покинув цей світ на очах родини...

Спи спокійно, любий. Нехай сниться Тобі Україна, яку Ти так любив, і всі, хто милий Твоєму серцю. А ми збережемо світлу пам'ять про Тебе.

Галина РЯБОКІНЬ - мати

MEMORY ETERNAL - LEONID RIABOKIN

(May 16, 1933 - September 26, 1995)

Last September, quite unexpectedly and untimely Leonid Riabokin, who was a very valued member of our parish, left this world for life eternal. He is dearly missed by his family and friends. Several hundred people turned out at his funeral, the rooms at the funeral home were overflowing with flowers - everybody wanted to see Leon for one last time, because he was so very much loved and honored by all his friends.

Leon was a trustee of our parish for many years, as well as a member of the Building Committee; he was one of the leading personalities in Ukrainian society. He provided a lot of help during disassembling of our iconostasis at the Sts. Volodymyr and Olga Church and was looking forward towards restoring it in the new church.

Together with his parents, Leon left Kharkiv, Ukraine, in August 1943; in 1950 they arrived in St. Paul, Minnesota. He graduated from the University of Minnesota and was working for 32 years as electrical engineer at Honeywell. His specialty was outer space exploration. Two years ago, due to reorganization of some departments, Leon was forced to take early retirement. This was the beginning of his end.

Leon was an engineer not only by profession, but he felt a real calling for this type of work. He had "golden" hands - he could fix anything that had to do with electricity; any electrical appliance, beginning with television, radio and other complicated electrical gadgets in the house he would happily take apart and fix - he wanted to know how all those things worked. He especially liked to fix cars – he took them apart completely, including with the motor, he cleaned some parts, replaced the ones beyond repair, put everything back together again - and the cars ended up in great running condition.

Leon was very active in his volunteer work at the Ukrainian summer camps for children, organized by ODUM (Ukrainian Democratic Youth Organization). He worked there as a camp commandant. The children always waited and were thrilled to see his little red truck arrive at the camp, when he brought various supplies from the cities. Immediately a volleyball game would start and it was fun to see Leon and the children happily sending the ball over the net. He loved sports and organized as well as participated in various state volleyball competitions. His last game took place early in September 1995.

Leon was very much concerned with the faith of Ukraine. He went there twice, visited places of his childhood, visited some relatives and was looking for possibilities of working for the benefit of Ukraine. Finally, he found a job in one of the American companies, which had a branch office in Kiev - he was just about to start his job there, but... Unexpectedly a sudden heart attack did not let him pursue his plans and hopes. Quietly and painlessly he left this world in the presence of his family...

Rest in peace, dear Leon. Dream of Ukraine which you loved so much, and about all who were dear to your heart. And we will keep in our hearts our fondest memories of you.

Halyna RIABOKIN - mother

ОКСАНА СОЛОВЕЙ

2 липня 1919 – 21 березня 2004

В неділю, 21-го березня, відійшла від нас у вічність сл. п. Оксана Соловей. Хоча вона і не була членом Української Православної Церкви Святих Володимира і Ольги в Сейнт Полі, Міннесота, та нової Української Православної Церкви Св. Катерини в Арден Гіллс, МН, вона протягом багатьох років і словом і ділом прислужилася нашій громаді. Вона була ініціатором і організатором багатьох репрезентативних виставок пов'язаних з нашими українськими традиціями. Ще в Церкві Святих Володимира і Ольги відбулися за її ініціативою виставки народного одягу, традиційного обрядового хліба і печива, виставки присвячені Шевченківським ювілеям, виставки картин українських мистців та багато інших виставок репрезентуючих українську спільноту в Америці. Вона викладала в Школі Українознавства, яка була організована для української молоді в 1950-60 роках. Читала змістовні доповіді на Шевченківські ювілеї та інші святкування присвячені українським діячам та подіям.

Сл. п. Оксана Соловей була старшим науковим співробітником Української Вільної Академії Наук в Нью Йорку. Видала низку перекладів на українську мову з англійської, французької та російської мов. До того ж і низку своїх власних творів. Її статті часто друкувалися в "Свободі" та інших українських газетах та журналах.

Два роки тому, Оксана подарувала свою чудову колекцію української кераміки Церкві Св. Катерини. Ця колекція є частиною постійної виставки Українського Культурно-Освітнього Центру заснованого два роки тому в приміщенні Церкви Св. Катерини. Оксана була членом Ради Дорадників цього Центру.

Багато друзів та знайомих, які знали і цінили Оксану Соловей, тримали в руках прощальні засвічені свічки на Панахиді в Андерсон Похоронному Домі увечорі 23-го березня, та на другий день в Церкві Св. Катерини, де о. Петро Сівко відправив жалібні панахиди, а

Церковний Хор проспівав прощальні молитви за душу спочилої. Присутні продовжували згадувати Оксану під час тризни в парафіяльній залі. Декілька осіб виступили з прощальними промовами.

Життя Оксани було довгим, змістовним, повноцінним, та стовідсотково присвяченим Україні й українській справі.

ВІЧНА ЇЇ ПАМ'ЯТЬ...

*За Український Культурно-Освітній Центр – Олег Грегорет та Ніна Булавицька
«ГОЛОС» березень-квітень 2004 №2(79)*

OKSANA SOLOVEY

July 2, 1919 – March 21, 2004

On Sunday, March 21, bl. mem. Oksana Solovey left this life for life eternal. Although she was not a member of Saints Volodymyr and Olga Ukrainian Orthodox Church in St. Paul, Minnesota, now St. Katherine Church in Arden Hills, MN, she gave a lot to our Ukrainian community for many years of her productive life. She initiated and organized many exhibitions devoted to Ukrainian traditions, history and Ukrainian events celebrated in the Twin Cities. At Saints Volodymyr and Olga Ukrainian Orthodox Church (St. Katherine Parish's name before the new Church was built), many exhibitions of Ukrainian Folk garments, traditional wedding breads, Shevchenko Jubilee Days celebrations, as well as exhibitions of paintings of Ukrainian artists and many other exhibitions representing Ukrainian community in the Twin City area had been organized by Oksana Solovey. She was one of the instructors at the School of Ukrainian Studies which was organized in the Twin Cities during 1950-1960. She wrote and presented many interesting speeches during Shevchenko Days celebrations, and other celebrations devoted to Ukrainian leaders and events.

Oksana Solovey was one of the Senior Scientific Members of the Ukrainian Academy of Arts and Sciences in New York. A great number of her translations into Ukrainian of the world renowned works of various English, French, and Russian writers were published, as were several books of her own writings. Her articles were often published in Ukrainian newspapers such as "Svoboda", as well as in other Ukrainian newspapers and publications.

Two years ago, Oksana made a gift to the St. Katherine Church – she gave to the church her entire beautiful collection of Ukrainian folk ceramics which she collected for many years. This collection is one of the permanent exhibits of the Ukrainian Cultural and Educational Center established about two years ago on the premises of St. Katherine Church buildings. Oksana was a member of the Advisory Board of this Center.

A great number of Oksana Solovey's friends, who knew her and held her in high esteem for many years, were holding lighted candles during the traditional Ukrainian Memorial Service (Panakhyda) at the Anderson Funeral Home in the evening of March 23, and in the morning, on March 24, at St. Katherine Church, where Very Rev. Peter Siwko officiated at the Panakhyda, while the Church Choir very emotively sang prayers for Oksana Solovey's soul. After the church service, St. Katherine's sisterhood hosted a memorial dinner for the mourners, who continued remembering Oksana during the meal. Several people came up to the lectern and presented to the audience their speeches in memory of Oksana Solovey.

Oksana's life has been long, substantial, full of values, and one hundred percent devoted to Ukraine and Ukrainian cause.

MEMORY ETERNAL, OKSANA...

*For the Ukrainian Cultural and Educational Center – Oleh Gregoret and Nina Bulavitsky
"VOICE" March-April 2004 #2(79)*

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА ПРО ЯРОСЛАВУ (РЯБОКІНЬ) СИДОРЕНКО ВИСЛОВЛЕНА В ДЕНЬ ПОХОРОНУ 4-ГО СІЧНЯ 1999 РОКУ

Ванда Багмет

Ясочка-Ярослава Рябокінь Сидоренко народилася в Україні, в місті Харкові, 18-го жовтня 1937 року.

Як всім відомо, в 1929-1933 роки Сталінська комуністична влада знищила селянство на Великій Україні, а в 1937-1939 роки винищувала українську інтелігенцію. Ясіного батька заарештували в 1937 році і тримали 2 роки, а Ясіного діда арештували і заслали, він не вернувся, десь загинув.

А тут початок Другої Світової Війни – прийшли німці, почалось голодування, люди ховалися по селах, пізніше була евакуація. Родина Рябоконів попадає до Вінниці, а потім під велике бомбардування в Берлін, Німеччину, пізніше до Баднендорфу.

По війні, в Ганновер. В Ганновері, в таборі ім. Лисенка, після кінця війни, родина Рябоконів була одна із видатніших родин. Я б хотіла вам розказати, що я пізнала родину Рябоконів в Ганновері, в 1948 році, коли сама була в гімназії і жила в бурсі.

Батько Ясі - Хома Семенович, мама Ясі – Галина Леонідівна, пан і пані Петренко (батьки Майї Грегорет), пан Прокопов, пан Мирошниченко, та ще декілька людей (учителів по професії), заснували українську гімназію в таборі ім. Лисенка для дітей і підлітків. Дуже багато молоді скористалося з цієї нагоди щоб дістати освіту. Ми всі їм дуже вдячні.

Ярослава почала ходити до школи в таборі, але в 1950 році родина переїжджає в Америку. Яся кінчила середню школу (Central High School in St. Paul, MN), і в 1960 році закінчила університет з професією фізіо-

терапевта. Починає працювати за фахом, дуже любить свою професію, любить людям помагати, полегшуючи їхні болі і страждання. Ввесь час Ярослава підвищувала свою кваліфікацію тримаючи її на рівні тогочасної науки, беручи спеціальні курси та семінари. Недивлячись на тяжке дитинство, Ярослава була дуже весела, жартівлива, життєрадісна, була дуже енергійна і великий оптиміст.

Ярослава вийшла заміж за Івана Сидоренка. Вони мають двох синів – Марка і Павла, яких виховали в українському дусі і традиціях. Посилали їх до української парафіяльної школи, до ОДУМу, до ОДУМівських літніх таборів. Також самі в таборах працювали.

Марк і Павлик вільно говорять по-українськи, обоє дістали вищу освіту. Яся і Іван ввесь час обоє працювали за фахом, обоє приймали участь в українському громадському і релігійному житті. В останній День Подяки, Яся висловила, що вона є дуже задоволена своїми дітьми. Павлик закінчив університет і працює геологом, купив хату і багато працює коло неї. Марко отримав докторат, одружився з Еммою – обоє працюють за фахом.

Смерть брата, Леоніда, дуже вразила Ясю. В моїх розмовах з нею, коли їй дали діагноз раку, Яся боялася за свою маму, як вона перенесе смерть сина і цю погану новину за неї саму. Вона знала, що мусить перейти тяжку операцію, але боялася сказати мамі.

Операція була 24-го січня 1996 р. Операція була дуже успішна, лікарі взяли всі зусилля, щоб убити всі клітини раку. Яся переходить всілякі хемотерапії та радіацію. І все це Ясочка переносить терпеливо. Коли б ви її не зустріли, вона на свою хворобу, чи долю не нарікала. Вона, як ви пригадуєте, ще 6-го грудня була тут на святкуванні храмового свята Святої Катерини, помагала, розносила і подавала їжу.

В клініці вона працювала до 18-го грудня, взяла вакації на свята, щоб приготувати все дома на свята. Були всі діти, родина, думала вертатися на працю 4-го січня – але в цей день був її похорон.

Останні хвилини життя, це 31-го грудня, Яся бажала оглянути всю свою хату – пішла по сходах вниз до пивниці подивитися, тоді пішла нагору до ялинки. Довго дивилася на ялинку, сіла коло неї, а потім лягла, дихала дуже важко, мовчала. Коло неї були мама, чоловік, син Павлик.

Ясочка заснула-навіки, - Тиха, спокійна смерть.

Такої сили волі рідко можна зустріти. Свою хворобу переносила вона не жаліючись на долю. Вірила, що буде так по волі Божій.

ВІЧНА ЇЇ ПАМ'ЯТЬ!

Ярослава, знаючи про свій стан здоров'я і курс хвороби, залагодила все що потрібно в своєму домі, закупила всі Різдвяні подарунки, сама написала Різдвяні картки і розіслала їх, до 25-го грудня приготувала вечерю, була вся родина, все було якнайкраще.

Для церкви зробила великий дарунок - панікаділо (центральну люстру). Фахівці обіцяли вставити ще в грудні на святкування Святої Катерини, але вийшли затримки.

Це панікаділо буде ясно сіяти в нашій церкві і нагадувати нам усим ясну вдачу Ярослави і її веселий життєрадісний образ.

IN MEMORY OF YAROSLAVA (RIABOKIN) SYDORENKO 4TH OF JANUARY 1999 – FUNERAL DAY

Wanda Bahmet

Yaroslava (Yassya) Riabokin Sydorenko was born in Kharkiv, Ukraine, on October 18th 1937.

The years of 1929-1933 were when Stalin's Communist regime was busy exterminating peasants in the Greater Ukraine, and in 1937-1939, it started extermination of Ukrainian educated classes (intelligentsia). Yaroslava's father was arrested in 1937 and they kept him in prison for two years, Yaroslava's grandfather was also arrested and exiled, never returned – he perished somewhere.

Then there was the beginning of Second World War – Germans occupied Ukraine, famine started, people were hiding in villages, then some population was evacuated. The Riabokin Family lived for a while in Vinnytsa, then they lived in Berlin, Germany, which was under heavy bombardment from the air. At the end of the war they lived for a while in Bad Nenndorf.

After the war they came to Hanover, Germany. In Hanover, at the displaced persons' Ukrainian Lysenko Camp, Riabokin Family was one of the most active and respected families. I would like to tell you, that I got to know the Riabokin Family in Hanover, in 1948, when I lived in a boarding room and attended the Ukrainian High School (Gymnasium).

Yaroslava's father – Thomas Semenovych Riabokin, as well as her mother Halyna Leonidivna Riabokin, Mr. And Mrs. Paul Petrenko (Maya Gregoret's parents), Mr. Prokopov, Mr. Miroshnichenko, and some other people (all teachers by profession) organized a Ukrainian high school (gymnasium) at the Lysenko Ukrainian DP (Displaced Persons) camp for children and teenagers. Many young people took advantage of this opportunity to get a good education. And we are all very thankful to them for that.

Yaroslava started attending school at the camp, but in 1950 the family immigrated to United States. Yassya graduated from Central High School in St. Paul, MN, and in 1960 she received a degree of physical therapist from the University of Minnesota. She started working in her profession, which she loved very much. She liked to help people obtain relief from their pain and suffering. Yaroslava was keeping her knowledge of physical therapy up-to-date by taking miscellaneous special seminars and courses and learning of new and advanced therapies.

In spite of childhood that was spent in rather unsteady situations, Yaroslava was always very cheerful, full of joy for life, fun loving, energetic and very optimistic.

Yaroslava married John Sydorenko. They have two sons – Mark and Paul. They brought up their children in Ukrainian spirit and traditions by sending them to Ukrainian church schools, ODUM (Ukrainian Democratic Youth Association) and ODUM summer camps. Yassya and John also worked as volunteers at the camps.

Both Mark and Paul speak Ukrainian fluently. Both of them are university graduates. Yassya and John worked full time in their respective professions and participated in Ukrainian community and religious life. In conversation at the last Thanksgiving Day, Yassya expressed her feelings that she was very happy with her children. Paul works in the field of geology, bought a house and works a lot on various home improvement projects. Mark has a Ph.D. degree, just last September he married Emma, and they both work in their professions.

Her brother Leonid's death was very upsetting to Yassya. In my conversations with her she was afraid for her mother – just how will she be able to bear her grief. Because already then Yassya knew about her own illness – cancer - and that she needed surgery. However, she was afraid to tell her mother.

Surgery took place on January 24, 1996 and was very successful. Physicians applied all their latest treatments to try and destroy all cancerous cells. Yassya underwent numerous radiation and chemotherapy treatments. All the time she was very patient and never complained about her illness. Every time you'd meet her, she was cheerful, friendly and joyful. As you may remember, she was here at St. Katherine Church on December 6th during celebrations of the patron saint day – she helped with preparations and serving of food to guests.

She worked at the clinic until December 18th, then she took some vacation time to prepare everything at home for Christmas. Mark and Paul came to visit, as well as her other relatives, they had a great time together. Yassya was planning to go back to work on January 4th – but this was the day of her funeral...

Yassya's last moments of life, that is December 31st: she wanted to look over her entire house – she went downstairs to the basement, then she went to the living room and looked for awhile at the Christmas tree, then she decided to lie down, her breath was labored and she was silent. Her mother, husband and her son Paul were with her. Yassya fell asleep forever... Quiet, peaceful death...

Seldom would you find such strength. She was bearing her illness without complaints at her fate. She believed that everything is in God's hands.

Memory Eternal to you Yassya!

Yaroslava knowing about the condition of her health and the inevitable outcome of her illness, took care of everything in her house. She bought the Christmas gifts, wrote and mailed Christmas card greetings, prepared Christmas dinner for December 25th. Her family was at the dinner, everything was just great.

For the Church she made a great gift – a panikadylo (central grand crystal chandelier). It was supposed to have been installed in December for St. Katherine day celebrations, but there were delays.

This panikadylo will shine brightly in our Church and remind all of us of Yaroslava's sparkling, joyful personality.

PANIKADYLO (Church's Grand Lampadary)

In February 1999 St. Katherine Church was enhanced by a marvelous central chandelier – Panikadylo, as it is called in some Orthodox churches. The Panikadylo has 25 candle-like bulbs arranged in three tiers with hundreds of sparkling hand-cut Austrian crystal pendants of various shapes and sizes hanging all around the frame which is finished in ivory and gold. It is approximately 3 feet in diameter and 5 feet in height. The Panikadylo looks especially beautiful when the lights are on, as well as in bright sunlight which often shines upon it through the upper round of windows in the Church and brings out the sparkle of each crystal pendant.

The Panikadylo was a gift from Yaroslava Sydorenko, who passed away on December 31, 1998. A couple of months before her death, knowing about the inevitable outcome of her illness, she decided to give this beautiful chandelier to the Church. On November 16, 1998 she ordered the chandelier from Cartiers in Plymouth, Mn. It was supposed to arrive before Christmas, but there were delays and it was delivered in January of 1999. Yassya did not get to see it hanging in the church.

Her husband John Sydorenko, together with Oleg Gregoret built a wooden frame in which the main electrical stem of the chandelier was hung. Then he, together with Oleg and Maya Gregoret, and Wanda Bahmet carefully assembled the chandelier arranging and

hanging several hundreds of crystal pendants. On January 24, 1999 Fr. Peter Siwko blessed the Panikadylo at the Church, and on February 3rd it was installed in the central dome of the Church by the electricians.

Yaroslava Sydorenko's family had a Panakhyda (memorial) service on the 40th day after Yassya's death on February 7th. Parishioners and friends got to admire the beautiful Panikadylo at the Church for the first time on that day. Thank you, Yassya! Rest in peace!

Maya GREGORET, "VOICE" January-February 1999, Page 9

ПАНИКАДИЛО (Центральна Люстра в Церкві)

В лютому 1999 року в Церкві Святої Катерини була вставлена чудова люстра, або Панікаділо, як така люстра називається в деяких православних церквах. Це Панікаділо має 25 електричних ламп, зроблених у виді свічок, розташованих в три яруса. Сотні блискучих ручної роботи, різної величини і форми, кришталевих підвісочок вироблених в Австрії висить навкруги центрального каркаса золотого та сірувато-білого кольору. Панікаділо є приблизно 3 фути діаметром та 5 футів завдовжки. Воно особливо чудово виглядає коли включена електрика і всі лампи світяться кидаючи блискучі кольорові відбитки на кожну кришталеву підвісочку. Також, коли на нього світить сонце через верхні вікна церкви, усі кришталеві підвісочки променяться і виблискують різними кольорами, які відбиваються від кольорових речей у церкві.

Це Панікаділо було подароване для Церкви Ярославом Сидоренком, яка відійшла у вічність 31-го грудня 1998 р. Знаючи свій стан здоров'я і розуміючи неминучий кінець до якого вела її хвороба, вона вирішила подарувати для Церкви Панікаділо. Ще 16-го листопада 1998 р. вона замовила цю люстру в крамниці Картьє, Плимус, МН. Люстра мусіла прибути перед Різдвом, але були затримки, і люстру привезли до Церкви у січні 1999 р. Ясочка так і не побачила як вона виглядатиме в Церкві.

Її чоловік Іван Сидоренко, разом з Олегом Грегоретом, збудували дерев'яну раму, в якій вони підвісили головний центральний каркас люстри. Тоді він, разом з Олегом і Майєю Грегорет, та Вандою Багмет, обережно підвісили сотні кришталевих підвісочок за прикладеною інструкцією. 24-го січня 1999 р. отець Петро Сівко посвятив Панікаділо в Церкві, коли воно

було ще в рамі, а 3-го лютого електрики вставили його в центральній бані Церкви.

Сьомого лютого родина Ярослави Сидоренко мала Панахиду по Ясі на сороковий день після смерті. Парафіяни та друзі мали нагоду вперше побачити це чудове Панікаділо в день панахиди. Дякуємо Тобі, Ясочка! Спочивай спокійно!

Майя Грегорет, «ГОЛОС», січень-лютий 1999 р. №1(48)

Deaths

Dr. Tanasichuk services are on Thursday

Funeral services for Dr. Murray A. Tanasichuk, 52, an anesthesiologist, will be held at 10 a.m. Thursday in Saints Volodymyr and Olga Ukrainian Orthodox Church, Portland Avenue and Victoria Street. Burial will be in Rossburn, Manitoba.

Dr. Tanasichuk, 1811 Summit Ave., died Monday of cancer at Fairview-Southdale Hospital, Edina.

Visitation will be from 6 to 8 p.m. today at the Anderson Funeral Home, 1401 Arcade St. A Ukrainian Orthodox prayer service will be held at 7 p.m.

Dr. Tanasichuk, a native of Canada, received his medical training in Canada and at University of Minnesota Hospitals, where he was a resident between 1958 and 1960.

Tanasichuk

He was an anesthesiologist at Calgary General Hospital in Canada from 1960 to 1961, when he returned to the Twin Cities. He continued to practice anesthesiology here until about a year ago, when he retired because of ill health.

Dr. Tanasichuk was with Anesthesia Associates of Minneapolis from 1961 to 1963 and was on the staff of St. Luke's Hospital from 1963 to 1974 while a member of Anesthesia Services Ltd., St. Paul. He was with Fairview Anesthesiology Ltd., Minneapolis, from 1974 until retiring.

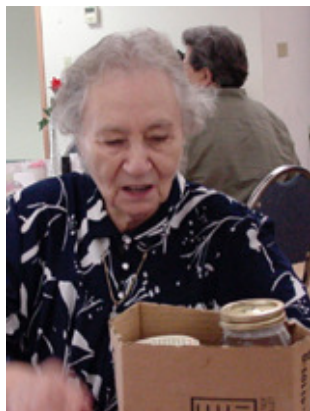
He taught at the University of Minnesota from 1961 to 1963 and was a member of Doctors Emergency Medical Personnel, St. Paul.

Surviving are his wife, Vera; a daughter, Kristina, St. Paul; four sisters, Mrs. Katheryn Lopushinsky, Mrs. Mary Melnyk, Mrs. Pearl Mushumanski and Mrs. Ann Bart and three brothers, William, Russell and Michael, all of Canada.

MEMORY ETERNAL - ANNA ZALIZNIAK

November 4, 1924 – May 14, 2007

NEILLSVILLE, WI -- Anna Zalizniak, 82, of Marshfield, died peacefully Monday, May 14, 2007, at the House of the Dove in Marshfield.

Funeral services for Anna will be held at 11 a.m., Wednesday, May 16, 2007, at the Gesche Funeral Home in Neillsville. The Very Reverend Peter Siwko of St. Katherine's Ukrainian Ortho-dox Church in St. Paul, Minn., is the celebrant. Interment will be in the Neillsville City Cemetery.

Visitation will be from 10 a.m. to 11 a.m., Wednesday at the Gesche Funeral Home.

Anna was born Nov. 4, 1924, in the Ukraine, the daughter of Phillip and Olita (Storoshuk) Peremybida. She came to the United States in 1948 and lived in the Chicago area where she married Gregory Zalizniak. They moved to the Marshfield area in 1959 where they farmed. Along with farming, Anna also worked in the laundry department at Saint Joseph's Hospital and retired after 30 years of employment. Anna moved to the Angelus Retirement Community in Jan. 2006, after her husband's death.

Anna was a member of St. Katherine's Ukrainian Orthodox Church in St. Paul, Minn., where she attended church services until her health became poor. Anna was very proud of her Ukrainian heritage. Her hobbies included Ukrainian embroidery, gardening, flowers and cooking. She particularly enjoyed bingo while residing at the Angelus where the staff there became her true friends.

Anna will be remembered as a wonderful storyteller of her life in the Ukraine and her survival of World War II. Anna was a beautiful, intelligent woman who will be remembered for her cooking and poetry and her unselfishness towards others. She especially enjoyed her grandsons and great-granddaughter, Brianna.

Anna is survived by her three children; Ihor of Chicago, Ill., Oleg (Leah) of Chili and Mary (Tom) Regner of Granton; and seven grandchildren, Kevin, Andy, Ben (Amanda), Steve, Will, Scott and Craig. Anna is also survived by a great-granddaughter, Brianna.

She was preceded in death by her parents; her husband Gregory; and an infant daughter.

The family extends their heartfelt thanks to Ministry Home Health Care Hospice; House of the Dove; and the staff of Angelus Retirement Community, who lovingly cared for Anna during her illness.

Memorials may be directed to the Ministry Home Care Hospice, 300 W. Upham St. #200, Marshfield, WI 54449 or the House of the Dove, 613 Western Ave., Marshfield, WI 54449.

Marshfield News Herald – May 14, 2007

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ - АННА ЗАЛІЗНЯК

(4 листопада 1924 – 14 травня 2007)

НЕІЛСВІЛ – Анна Залізник, 82, з Маршфілду (Віск.) померла спокійно в понеділок, 14 травня, 2007 р., в Домі Голуба в Маршфілд (House of the Dove in Marshfield).

Похоронна служба в честь Анни відбудеться о 11:00 годю ранку, в Геше Похоронному Домі в Неілсвіл. Отець Прот. Петро Сівко настоятель Української Православної Церкви Св. Катерини в Сейнт Полі, Мінн. Проведе цю службу. Похорони відбудуться на Цвинтарі Міста Неілсвіл. Прощальні відвідини від 10:00 до 11:00 год. ранку в Гетше Похоронному Домі.

Анна народилась 4 листопада 1924 року в Україні. Її батьки були Пилип та Оліта (Старошук) Перемибіда. Вона емігрувала до Сполучених Штатів в 1948 році і жила в Чикаго, де вона одружилася з Григорієм Залізником. Вони переїхали в околицю коло Маршфілда в 1959 році, де вони фармували. Крім фармування Анна працювала в пральні Шпиталю Сейнт Джозефа і пішла на пенсію після 30 років праці. Після смерті чоловіка Анна жила в

Анна була членкою Української Православної Церкви Св. Катерини в Сейнт Полі, Міннесота. Вона приїжджала на Служби Божі до церкви, аж поки її здоров'я значно погіршилось. Анна була дуже гордою своїм українським походженням. Вона цікавилась садівництвом, квітами, та варінням їжі. Вона також любила грати в біngo коли вона жила в Ангелус Общині для Пенсіонерів, працівники якої зробилися її справжніми друзями.

Анну будуть пам'ятати як цікаву розповідачку про її життя в Україні і як вона пережила Другу Світову Війну. Анна була чудовою, розумною жінкою, яку будуть пам'ятати за її куховарство, поезії та її безкорисність по відношенню до інших. Вона особливо любила своїх внуків та свою правнучку Бріанну.

Анна залишає трьох дітей: Ігор в Чикаго, Іл., Олег (др. Леа) а Чілі, та Мері (чол. Том) в Грантон, Віск.; та сім внуків: Кевін, Андрій, Бен (др. Аманда), Стів, Вілл, Скат та Крейг; та її правнучку Бріанну.

Померли раніше: її батьки, чоловік Григорій, та донечка немовля.

Родина висловлює щиросердечну вдячність Міністрі Гом Кер Госпіс (Ministry Home Health Care Hospice); Гаус оф Дав (House of Dove); та працівникам Ангелус Общини для Пенсіонерів (Angelus Retirement Community), які з любов'ю доглядали Анну під час її хвороби.

Посмертні пожертви можуть бути надіслані до: Ministry Home Care Hospice, 300 W. Upham St. #200, Marshfield, WI or House of the Dove, 613 Western Ave., Marshfield, WI 54449.

Marshfield News Herald – May 14, 2007

ГРИГОРІЙ ЗАЛІЗНЯК помер 14 січня 2006 року. Йому було 93 роки.

GREGORY ZALIZNIAK passed away on January 14, 2006. He was 93 years old.

*Григорій та Анна Залізники в Церкві Св. Катерини.
Gregory and Anna Zalizniak at St. Katherine Church.*

KATHERINE ZASLAVETZ

November 17, 1912 – October 18, 1998

On Sunday, October 18, 1998, Katherine Zaslavetz died peacefully at age 85. Anderson Funeral Home was filled with her loving family, parishioners, and friends, who came to say "good bye" to Katherine during the "panachyda" (memorial service). Funeral took place the next day, starting with a church service, with the internment at the Forest Lawn Cemetery, followed by a memorial lunch at the Parish Hall of St. Katherine Ukrainian Orthodox Church in Arden Hills, MN.

Her grieving family - three daughters, Neonilla, Vera, and Val, as well as her grandchildren and great-grandchildren, with their families will miss her dearly and will remember her forever. Parishioners will also remember Katherine for her kind, loving nature, while she was working together with them on various church projects.

The church was always Katherine Zaslavetz's lifeline in the rapidly changing world. Every Sunday she was at Saints Volodymyr and Olga Ukrainian Orthodox Church in St. Paul. There in God's house Katherine Zaslavetz came to light her candles, say her prayers and kiss the icons.

The Church was where she came to pray, to socialize and hear sermons in her native Ukrainian language. She enjoyed working with other women of the Church's Sisterhood. For several years she was elected as the President of the Sisterhood.

And it was at the Church, more than two decades ago, that tragedy struck. At 62, Katherine stood in the church kitchen helping prepare a congregational dinner. Without warning, she collapsed. Katherine had suffered a stroke, the first of several. She was left silent, able to speak only with her eyes and sometimes with her tears. Partially paralyzed and confined to a wheelchair. To attend church services, she had to be carried 67 steps to the entrance of Saints Volodymyr and Olga Church on Portland Avenue and Victoria Street in St. Paul.

And this was a woman who did the cooking, cleaning and sewing to pay her family's way from Ukraine to America in 1949. Her daughters cried; her husband Andrij grieved. Sadly they recalled the joy she felt at coming to America. At first, they worked for a year in Minnesota's lake country resort. After a year, they sought city life and moved to St. Paul's East Side. They lived happily there, Katherine sewing for Star Garment, Andrij working as a baker and later in the industry. They bought their own house. The daughters grew up, married and had children.

"The family that prays together, stays together," is what Katherine always reminded her daughters Neonilla, Val and Vera. So her daughters did as their mother had wished praying that they would find a way to get Katherine easily into the church. The answer would come more than 20 years later, where amid tall trees and beautiful wetlands, the soaring copper domes of her namesake St. Katherine Ukrainian Orthodox Church rose into the sky. It was testimony to the love and faith of her daughters, Vera Tanasichuk, and her sister, Neonilla Maeser, whose generous gifts made the construction of a completely handicap-accessible St. Katherine Church a reality.

By the time the new Church was built, Katherine's health worsened and she was not able to visit the new Church. But when they saw their mother at the nursing home, the sisters always told her of the gift she inspired. Vera showed her pictures of the 4000-sq.-ft. church and cultural center. Neonilla offered progress reports, telling her about the new church that was named after her. With all their hearts they believed that their mother really understood the answer to their prayers.

**MAY GOD GRANT KATHERINE ZASLAVETZ REST WHERE THE JUST REPOSE.
VICHNAYA PAMYAT!
MEMORY ETERNAL!**

From "VOICE" #11, Sept.-Oct. 1998

КАТЕРИНА ЗАСЛАВЕЦЬ

17 листопада 1912 – 18 жовтня 1998

У неділю, 18-го жовтня 1998 року, відійшла у вічність Катерина Заславець. Вона прожила 85 років і померла спокійно в будинку для інвалідів, де вона перебувала вже довший час. Приміщення Похоронного Заведення Андерсона в Сейнт Полі було заповнене її засмученою родиною, парафіянами, та друзями, які прийшли на панахиду, щоб назавжди попрощатися з Катериною Заславець. Після Служби Божої в Церкві Святої Катерини, її поховали наступного дня на Цвинтарі Форест Ловн в Сейнт Полі. Після похорону відбувся поминальний обід в Парафіяльній Залі Церкви Святої Катерини в Арден Гілс, Міннесота.

Її родина – три доньки, Неоніла, Віра та Валентина, а також її внуки і правнуки, та ближча і дальша родина, в смутку прощалися з їхньою дорогою мамою, бабунею та прабабунею. Вони назавжди пам'ятатимуть її. Парафіяни, з якими Катерина Заславець часто працювала в церкві, також пам'ятатимуть її навіки, особливо за її приємну і люблячу вдачу.

Церква завжди була дуже важливою для Катерини Заславець, яка сполучала її з рештою світу, який так швидко мінявся на її очах. Кожної неділі вона була в Церкві Святих Володимира і Ольги в Сейнт Полі, Міннесота. В цей Храм Божий Катерина Заславець приходила щоб поставити свічки, помолитися, та поцілувати ікони. Церква була для неї тим місцем куди вона ходила молитись, спілкуватись з іншими українцями, та парафіянами, і слухати проповіді священників на її рідній мові. Вона любила працювати з іншими жінками в Церковному Сестрицтві. Декілька років вона була обрана на Голову Сестрицтва.

І більш ніж дві декади тому назад в цій же Церкві сталась трагедія. Коли їй було 62 роки, Катерина стояла в церковній кухні, де вона допомагала готувати парафіяльний обід. Раптом вона зомліла і упала на підлогу. У неї зробився удар – перший з декількох, який залишив її паралізованою. Через декілька років після цього першого удару, вона не могла більше говорити і комунікувалася тільки очима, а іноді сльозами. Частково паралізована, вона була прикута до інвалідного возика, і на Служби Божі їй треба було нести по 67 сходах до входу Церкви Святих Володимира і Ольги на Портланд Авеню та Вулиці Вікторії.

І це була та сама жінка, яка варила, прибирала та шила, щоб виплатити за переїзд її родини з України до Америки в 1949 році. Її доньки плакали, а чоловік її, Андрій, сумував за її долю. Вони зі смутком пригадували, як вона раділа, коли вони приїхали до Америки. Спочатку вони всі працювали один рік в Міннесотському резорті над озером. Пізніше родина переїхала до Сейнт Полу, де вони оселились в східній частині міста. Там вони гарно жили і були щасливі. Катерина працювала швачкою в Стар Гармент, а Андрій працював пекарем, а пізніше в індустрії. Вони придбали власну хату, доньки вирости, повиходили заміж. Народились внучки і внуки.

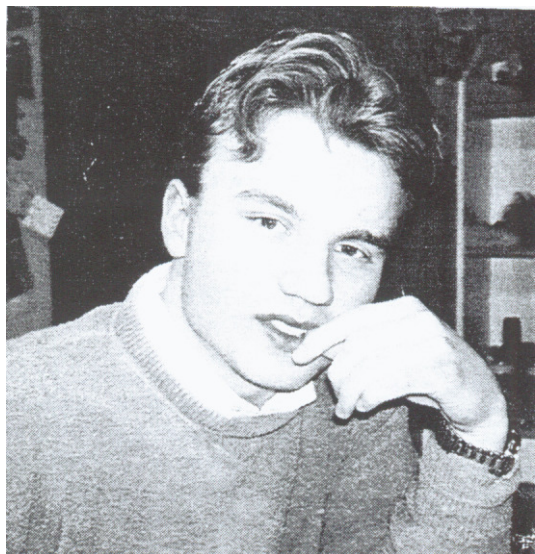
“Родина, яка молиться разом, лишається разом,” навчала Катерина своїх дочок Неонілу, Валентину, та Віру. Отже її дочки виконували бажання їхньої матері, молячись, щоб якимось зробити так, щоб Катерині Заславець було легше добиратися до церкви. Але тільки двадцять років пізніше удалося їм здійснити цю мрію. Дерева та привабливі струмки води оточують високі, мідні куполи церкви, яка була збудована на ділянці землі, яку дві доньки – Віра та Неоніла - купили для побудови Української Православної Церкви Святої Катерини. Це було доказом любові і віри її дочок, Віри Танасійчук, та Неоніли Мейзер, бо завдяки їхньому щедрому дарункові на побудову церкви, була збудована Церква Святої Катерини, яка має повний доступ для інвалідних возиків.

Коли Церква була вже закінчена, здоров'я Катерини Заславець погіршало і їй не довелося, за життя, відвідати цю нову церкву, яка носить ім'я Святої Катерини, і яка була названа цим ім'ям на прохання дочок з пошани і любові до їхньої матері. Коли вони приходили відвідувати свою дорогу маму в домі для інвалідів, Віра та Неоніла показували їхній мамі Катерині картинки церкви та описували їй прогрес будови церкви. Від щирих сердець вони вірили, що їхня мама цілковито розуміла, що її і їхні молитви здійснились.

**НЕХАЙ БОГ ПОШЛЕ КАТЕРИНІ ЗАСЛАВЕЦЬ ВІЧНИЙ СПОКІЙ І
ОСЕЛИТЬ ЇЇ ДУШУ ТАМ ДЕ ВСІ ПРАВЕДНІ СПОЧИВАЮТЬ!
ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ!**

“ГОЛОС” № 11, вересень-жовтень 1998

Св. п. РОБЕРТ МИКОЛА ЖЕНЧУХ (1976 - 1996)

В суботу, дня 10-го серпня 1996 року, в трагічній автомобільній катастрофі у стейті Віскансін, увірвалося молоде життя студента Роберта Миколи Женчуха, сина прот. о. Стефана та Катерини Женчухів.

Приняла я цю трагічну вістку з мішаним почуттям - поперше тому, що з болю й жалю я хотіла кричати наголос, "Ні, це неправда!", але коли реальність перейняла душу, з вірою в серці я передала все в руки Господа, який казав: "Хто вірить у мене, той ніколи не помре!"

Роберт Микола вродився 15-го лютого 1976 року в Кошицях, Чехословаччина. Чотири-річним хлопчиком прибув з батьками і сестрою до Америки, де його батько став священником спочатку в Міннеаполісі, Міннесота, пізніше в Чікаґо, де прожив біля 10 років. Коли родина знову переїхала в Міннесоту, Роберт Микола вступив у середню школу в Маундс В'ю (Mounds View High School) і закінчив її з успіхом в 1995 році.

Він був всього 20-ти річним, як Господь покликав його до себе. Я знала його недовгий час, але пізнавши його, я побачила, що він був примірним сином своїх батьків, був їм відданим і виявляв це завжди до них своєю любов'ю, респектом, добротою, уважністю і ніжністю.

Будучи студентом середньої школи, він любив грати в футбол (сокер) і теніс, при чому працював не повний час, не занедбуючи своїх студій. Він був членом Української Православної Ліґи та американської організації для молоді (Teens Encounter Christ - TEC) і знаходив і час на харитативну роботу, пакуючи одягу та інші потрібні речі для висилки в Європу.

Але він був і типічним підлітком. Він був як той вітер - постійно в русі. Виростати в родині священника не було легко для нього. Він відчував, що був завжди на очах публіки, парафіян церкви і духовного світу. Відчував, що від нього чекається багато більше, ніж від інших підлітків його віку. Ніхто не буде вже знати, наскільки він бажав бути типічним підлітком, мати свою власну, порозкидану на свій спосіб кімнату, розвішувати приятелів - його шкільні товариші, люди з фірм, де він працював, знайомі родини. Заля була заповнена дешенту присутніми, а ті, що не вміщалися, стояли в бічних приміщеннях та надворі. Злучений хор наших трьох православних церков під диригентурою п-і Кіри Цариградської заповняв залю своїм прекрасним співом і його ніжні тони глибоко зворушували наші душі.

Після відправи прощали Покійного українською та англійськими мовами Єпископ Паїсій та о. Коніаріс; від мирян прощали і згадували його теплими словами пані Кіра Цариградська та Марія Андрущак-Сімон.

В наступний день, перевезено тіло Покійного до Бавнд Бруку, Н.Дж., де в Церкві-Пам'ятнику Св Андрія в суботу 17-го серпня Блаженніший Митрополит Константин разом з Високопреосвященним Архиепископом Антонієм очолили похорони при участі численного духовенства, після чого відпроварили його на місце вічного спочинку недалеко Церкви-Пам'ятника.

Присутніх мирян було багато, між ними було й духовенство з різних парафій, та члени парафії Св. Андрія у Вашингтоні, які прибули на похорон автобусом.

Після похоронних відправ, Сестрицтво Церкви Св. Андрія запросило всіх присутніх на поминальний обід, який вони приготували.

НЕХАЙ БОГ ПОШЛЕ РОБЕРТУ МИКОЛІ ВІЧНИЙ СПОКІЙ ТАМ ДЕ ВСІ ПРАВЕДНИКИ СПОЧИВАЮТЬ.

*Марія Андрущак-Сімон
19 серпня 1996 р.*

З англійської мови переклала Зірка Ґренджа-Донська.

IN BLESSED MEMORY ROBERT NICHOLAS ZENCUCH (1976 - 1996)

On Saturday, August 10, 1996 a tragic car accident in Wisconsin claimed the life of Robert Nicholas Zencuch, age 20, son of Very Rev. Stefan and Dr. Katarina Zencuch, brother of sister Jane.

When I received this heart-wrenching news, my mind whirled with mixed emotions and disbelief. I wanted to shout, "It is not so", and then numb reality set in, and I turned to God in prayer for the soul of Robert Nicholas and for the grieving family for strength to bear this burden. I remembered the words of Jesus, "I am the Resurrection and the Life. Whoever believes in Me will LIVE even in death—and shall NEVER DIE!" Somehow these words brought some measure of comfort.

Robert Nicholas was born in Kosice, Czecho-slovakia. He was only four years old when he arrived with his parents and sister in America. Father Zencuch's first parish was in Minneapolis, MN and later in Chicago where the family resided for ten years. When the family arrived in Minnesota for the second time in 1992, Robert Nicholas attended Mounds View High School and graduated in 1995.

He was only 20 years of age when the Lord called him home. I knew him only a relatively short time, but one couldn't help but immediately fall in love with him. He truly was a model son—he had great devotion to his family—he was loving, respectful, kind, thoughtful, polite. He had an enchanting smile, was a warm and friendly person, and he cared about others.

While in high school he studied hard, enjoyed playing soccer and tennis and being with friends, worked part-time jobs, and still found time to give to charitable works by helping to pack boxes of clothing and sorely needed items destined to help the needy in Europe. He was a member of the Ukrainian Orthodox League and also of a Christian organization for teens (Teens encounter Christ) TEC. Being a typical teenager, like the whirlwind he was constantly on the go with his friends when he wasn't working at his part-time jobs.

Growing up for Robert Nicholas had to be a struggle. Being the son of a priest, much was expected of him by the public, parishioners, the ecclesiastical world, living under constant scrutiny. None of us will ever know his earnest desire to be a typical teenager without condemnation, to have that messy disaster area called his own room with favorite posters and memorabilia strewn about, to comb his hair in the latest fashion, to have friends in and play loud music...(we all lived through this with our own children). I do know one thing—he had a sensitive heart and would never disgrace or hurt his parents, because he had great respect for them, his sister Jane, and life's values—he just wanted to be Robert Nicholas—the average boy travelling the road of life full of adventure and discovery.

He shared with me one of his dreams—that he would complete his education and perhaps become a successful business man dealing in international commerce, because he was quite fluent in several foreign languages. He had his goals and dreams, good friends and was enjoying life to the utmost.

When the family arrived in Minnesota in July of 1992, it wasn't long before I was warmly greeted and adopted into their family as their "American grandma". Since my own immediate family lives in Seattle, and we could not be together at holidays and other special times, I was graciously welcomed into their home as part of the family to share happy holidays. Robert Nicholas was always present, appropriately and handsomely dressed, always the gentleman, seating me at the family table while assisting his mother in her preparations. I marveled at his good manners, his warmth and friendliness, always being greeted with a big hug. He surprised me one evening with a visit and a bouquet of flowers in hand when I was ill. One could easily see that his thoughtfulness was part of the family values instilled in him by his father and mother as he was growing up.

We parents give our children roots to grow—and then we must give them wings to fly. And so Robert Nicholas was given roots by his loving parents, and then the time came for him to fly. When his parents transferred to Silver Spring, MD, Robert Nicholas stayed in Minnesota working and attending the University of Minnesota.

HE WAS A DEVOUT Orthodox Christian. For many years he faithfully served at the altar, assisting his father during church services with dignity and reverence. When his parents left for their new assignment, Robert Nicholas regularly attended St. George Ukrainian Orthodox Church, just a few blocks from his rooming house, where he would also serve and assist the Priest at the altar. He believed deeply even though it's not easy in this day and age for a young adult to openly manifest love for Christ and God. This past Easter season, he and I attended Holy Friday service together. He was as moved as I was as we witnessed the intense drama of Christ's crucifixion unfolding before our eyes. Like others around us, we were moved to tears as we relived Christ's agony and His burial—but as we left church, we each were silently comforted in the belief that there was joy to follow in His Resurrection, which is promised to us all when we are called to our Heavenly dwelling.

Robert Nicholas is now in the loving arms of our Lord. Although his life on this earth was relatively short, we thank God for having given him to his parents and all of us whose lives he touched. We celebrate his life with good memories. He shall remain forever in our hearts and we are comforted in the belief that in death—life is changed, but not ended! It's only a new beginning! He will be dearly missed.

On Wednesday evening, August 14, 1996 we bid our farewells to Robert Nicholas at the Kozlak-Radulovich Funeral Home in Minneapolis. Officiating at the panachyda was His Grace Bishop Paisij, spiritual fathers from the three Ukrainian Orthodox Churches of the Twin Cities along with guest clergy: Rev. Fr. Anthony Coniaris of St. Mary's Greek Orthodox Church and Rev. Fr. Michael Stelmach of St. Constantine Ukrainian Catholic Church. Many of Robert's friends came to pay their last respects—school friends, co-workers from places he had worked, parishioners from all the churches, friends of the family, out of town guests and one of Fr. Zencuch's professors from the Minnesota Consortium of Theological Schools of the University of St. Thomas. The attendance was so great many had to stand in the adjoining room and hallway. The combined choir of the three Ukrainian Churches under the direction of Mrs. Kira Tsarehradsky very beautifully and movingly sang the responses. Eulogies were presented in both languages. His Grace Bishop Paisij and Very Rev. Fr. Coniaris sermonized on the real meaning of death and resurrection; Kira Tsarehradsky and Mary Siemon celebrated Robert's life with praise and personal memories.

The following day, the remains were shipped to South Bound Brook, where on Saturday, August 17, 1996 the funeral service took place in the Memorial Church of St. Andrew. Officiating were His Beatitude Metropolitan Constantine together with His Eminence Archbishop Antony and many attending clergy. The deceased was laid in eternal rest in the Memorial Church cemetery. Many people present came from neighboring parishes along with their clergy as did parishioners from St. Andrew Cathedral of Silver Spring, MD who traveled by bus to attend the service. Following the burial service, the sisterhood of the Memorial Church of St. Andrew hosted a memorial dinner for the family and mourners.

MAY GOD GRANT ROBERT NICHOLAS ZENCUCH REST WHERE THE JUST REPOSE. VICHNAYA PAMYAT! MEMORY ETERNAL!

*Mary K. Andruschak-Siemon
August 19, 1996*

Кожного року, тиждень після Пасхи, на Фомину Неділю, священик та парафіяни відвідують могилки парафіян, які відійшли у вічність. Священик читає молитви коло могилок, а люди співають «Христос Воскрес із мервих...» Вище подане фото такого православного обряду– Отець Петро Сівко та ближні відвідали могилки на Форест Ловн Цвинтарі 3 травня 2009 року.

Each year, one week after Easter, on St. Thomas' Sunday, pastor and parishioners visit the graves of parishioners, who passed away into eternity. The priest says a prayer by each grave, while the people sing: "Christ is risen from the dead..." Above photo is of one of such Orthodox traditional visits by Father Peter Siwko, parishioners and friends at the Forest Lawn Cemetery in St. Paul, Minnesota, on May 3, 2009.

